

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2008**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 09.марта 2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам, седите.

Да констатујемо ко је присутан:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **Окривљени Трбојевић Боро,**
- **Бранилац Жељка Томљеновић,**

За данас смо одредили саслушавање сведока путем видео конференцијске везе са Жупанијским судом у Загребу и ту су присутни сведоци које смо позвали замолним путем из Босне и који су данас дошли.

Да ли можемо данас да држимо претрес?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Успоставићемо сада видео-конференцијску везу са судом у Загребу.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА : Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Колега добар дан. Да ли се чујемо.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Чујемо се, ја вас чујем и видим добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ми вас. Да вам се представим.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Посавац Зденко је овдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде судија Снежана Николић-Гаротић. Овде је веће у саставу: судија Винка Бераха-Никићевић и судија Веско Крстајић. Ту нам је окривљени Трбојевић Боро. Тужилац је за ратне злочине заменик Небојша Марковић, бранилац је Жељка Томљеновић.

Ми смо вас за данас замолили да путем видео конференцијске везе саслушамо сведоке. Добили смо распоред да сте ви за данас позвали и обавестили сведоке Котаран Марицу, затим сведока Чапо Мишка, колико сам ја схватила успели сте и њега да нађете. Селеши Јосипа и Владу Радошевића. Да ли су сведоци ту? Да ли ћемо моћи данас да радимо?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Значи Посавац Зденко је истражни судија овде присутан. Записничар је Марина Мељак и техничка особа Марио Иванчић. Дошли су, доћиће заправо четворо сведока. Сада су присутни овде већ троје од њих – Мишко Чапо, Котаран Марица и Селеши Јосип, а Радошевић Владо ће доћи у 12 сати, тако је договорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Да ли ћемо моћи онда да почнемо одмах са саслушавањем.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Можемо почети одмах. Овако, ми смо направили неки распоред, ако се ви слажете, први би био господин Мишко Чапо, затим Котаран Марица, па онда Селеши Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Је л' у реду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је. Хвала вам. Можемо одмах да кренемо са Чапо Мишком.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Хало, чујете ли ме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Може. Тиме могу вас могу обавјестити да сам ја узео особне податке, утврдио идентитет за све наведене сведоке, тако да ћу вам послати те записнике накнадно писменим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Они су иначе упознати само са именом окривљеног и са казним делом за које се води овај поступак, а све остало заправо ћете им ви онда рећи о чему се заправо ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Хвала. Мишко Чапо је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да почнемо?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Може. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо то унети сад у наше решење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок Мишко Чапо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чапо, добар дан.

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећићете нам сада ваше личне податке – име вашег оца, годину рођења, ваше занимање и место вашег пребивалишта?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Чапо Мишко, 07.05.1951. године, пољопривредник сам био. Име оца Томо, Грабровница, Питомача, Грабровница је као село, а Питомача је општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ваш идентитет је утврђен. Мораћу сада да проверим да ли окривљени прати све ово обзиром да он седи без слушалице. Је л' ви чујете окривљени?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чапо, колега, само да вам се извиним, обезбедићемо да и новинари који прате ово суђење на одређени начин да се сместе да би све ово могли да чују. Дакле, ми овде имамо у судници, колега не знам да ли ме чујете, имамо овде у судници стручну јавност, односно одређене организације које прате ово суђење као и нека друга суђења за ратне злочине, али имамо данас присутне и новинаре у судници па само да им обезбедимо да они све чују пошто је суђење јавно. Господине Чапо, настављамо сад. Извините ово што смо за сада мало прекинули. Ми смо вас позвали данас овде у својству сведока. Ја пре свега морам да вас питам да ли ви познајете Трбојевић Боро коме судимо? Да ли сте с њим у сродству или у завади? Да ли га уопште познајете? Господине Чапо, да ли ме чујете?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Ја не познајем га по презимену никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, онда нисте ни у сродству, ни у завади. Позвали смо вас као сведока. Ја ћу вам рећи упозорење и касније ћу вам прочитати текст заклетве па уколико желите можете да се закунете. Као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што вам је познато и ништа не смете да прећутите. Можете да ускратите одговор на питања која би вас или вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Код нас се у поступку полаже Позвани сте као сведок. Као сведок дужни сте да говорите истину, морате да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите, лажно сведочење је кривично дело, можете да ускратите одговор на питање које би вас и вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти. Да ли желите да положите заклетву? Господине Чапо, да ли сте разумели ово упозорење?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Нисам право чуо баш све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, позвали смо вас као сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што вам је познато и ништа не смете да прећутите. Можете да ускратите одговор на питања која би вас или вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. вама Да ли желите да положите заклетву?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Зашто да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Молим вас да понављате онда за мном.
Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Заклињем се да ћу пред овим судом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питан.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Поновите.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питан.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Будем питан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Говорити само истину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од тога што ми је познато.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Што није ми познато.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од тога.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: И да ништа од тога.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Што ми је познато.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.
СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Унећемо само и ово у записник.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву изјављује:

Добро. Морамо да обавимо још неке техничке детаље.

Колега, да ли ме чујете?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће, овде наша режија сугерише да се некако другачије снима, обзиром да ми не видимо добро сведока а да и наша режија не види уопште сведока? Значи, само да пређе рецимо на другу столицу?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да ли је боље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ако може да пређе на столицу која је с његове десне стране?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Са десне стране, значи с његове десне стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са његове десне.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Ако можете прећи ту десно. Је л' сада боље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да чујемо из режије. Режија каже да је сада много боље. Сада је у реду. Извините због ових техничких проблема. Господине Чапо, позвали смо вас због догађаја из 1991. године, догађај у селу Тополовица, о чему сте ви већ сведочили у поступку тамо 03. листопада, односно 10-ог 1994. године. Рећићете ми шта се тада десило, наравно оно чега се сећате, да ли сте ви учествовали, да ли сте били негде у неком догађају? Да ли су вас некад неки људи заробили, ко је то био и шта се уопште дешавало у Хрватској и у селу где сте ви живели тада у августу 1991. године?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Да. Био сам заробљен 20.08.1991. године, брали смо духана и дошли смо у двориште код Котаран Мате и ту су нас похапсили. Нас је било, било је и жена и мушкараца, мушкарце су одвојили, жене су, не знам шта су с њима, потом су нас отерали у једну шуму. Ту су нам везали очи, тукли су нас и пратили, само што нисам познавао никога јер су били маскирани сви у војничкој одори и терали су нас кад сз светаку руке преко брега једнога опет у шуму и кроз шуму, како су нас терали тако су нас тукли. Дотерали су нас горе близу Ператовице, ту смо још имали очи свезане. Онда су нам. Развезане извините, развезане очи су биле, руке свезане. Онда су нам очи почели везати. Свезали нам очи, узели су коноп, шпаге и ставили ми у уста и тако су ме водили у Ператовицу. Нисам знао куда идем, али док смо дошли горе знао сам док су нам развезали очи. Тукли су нас и по леђима и свуд где су год стигли. Дошли смо у Ператовицу, то нам је речено било и оно све, сјели смо на земљу и ту су нас исто тукли, ко је дошао мазао нас је, нисмо могли видјети јер смо били свезаних очију. Онда су нас отерали у једну сушару монтажну. Ту су нам одвезали руке и очи и онда су нам дали воде ко је био жедан. Ето ми смо попили воде, после нам је било зима и ту смо остали целу ноћ у тој сушари. Ујутру су презвали да један изађе ван. Изашао је ван, не могу се сад сјетити који од наших и затворили су нас и чули смо пуцањ. Рекох готово је.

Али дошли су по нас све, они су нас заплашивали на рачун, натрпали су нас у један ландровер и одвезли су нас у школу у Ператовици и ту су нас затворили у подрум и ту сам био велим до 17.09. затворен са батинама, јела ту и тамо и ето тако. А који су ме терали, ја их, кад сам видео их док су нас поватали нисам познао јер нисам тамо живио, својих 19 година ја сам тамо доселио па тако да нисам те људе ни познао, али из села ме није нико терао, ниједан мој сељан ме није отерао. Ето толико колико знадем и толико вам кажем и шта сам доживио и после тога свега кад је прошло 17.09. ишао сам на размену. Пустио ме је Радован Бркић и Милан Урозовић, они су били као да ме пuste на размену и отеран сам био на врх Грубишнога Поља, ту је била размјена. Разменили су ме, отишао сам у Грубишно и тек други дан сам кренуо из Грубишнога преко Бјеловара, Ђурђевца и за Спишић Буковицу. Ту сам сишао доле из аутобуса и вратио сам се назад у своје село Тополовицу јер су ми рекли дечки да се морам – Радован и Милан Орозовић да се морам вратити. Ако се не вратим, имао сам сина 15 година и једног од 12, би ми отерали овог старијег сина. Ја сам се вратио, они су дошли ме виђет и одмах су ми донјели један папир. На тим папиру је писало САО Крајина, име и презиме моје да се слободно смијем кретати селом и радити и никуд из села ићи и штамбилъ доље је био и потпис Чакмак Раде. И послије тога ја сам радио у Тополовици са мојим дечкима и са супругом и све, ишли смо брати кукурузе једни другима до пред Сесвете наше, јел прије првога. Дошло нам је наређење да напустимо село и ми смо некако успјели побјећ. У тим кад сам ја отишао мој таст није могао, био је болестан и дошли су шесторица у двориште и један је пришао тасту, питао где сам ја. Тог је таст познао, то је био Божо Макарић. Он је дошао по мене да ме ваљда убије

и још петорицу, те није познао. Али ми смо у то вријеме побегли и ето ја даље више не знам шта је било, ми смо отишли за Спишић Буковицу, ја и дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Чапо, реци ми када су почели сви ти немири у Хрватској?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Немири? Па немири су почели још раније, мислим ми смо радили, брали смо духана и све, ми нисмо никуд ни ишли, а они ће су били, они су ваљда састанке своје одржавали и паковали ваљда за нас шта ће бит, а ми нико ништа нисмо знали, ми беремо духане и то све и Раде Чакмак је рекао нам док смо били у подруму, вели ви другови берете духана, ми се наоружавамо, па то је тачно и било, ми смо брали духана, а они се наоружавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми када сте били у овој школи у затвору, како је то изгледало? Да ли је било хране, воде, какви су вам били услови?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: То вам је било горе него да, извинете, у свињцу и кокошињцу, јер смо дужну вршили доље у том подруму у једној малој просторији нас колико је било једно 17, колико већ сам нешто и заборавио, ишли смо нужде вршити док нису дошли неки старјешине са звездицама и шта ја знам, заборавио сам и чинове, познао их нисам ко су шта су. Онда су наредили да нам отворе прозоре, било је то све забито и метнули су дрљаче горе да не моремо вана. Нисмо могли мали прозор, решетке горе. Онда су нас пуштали у WC горе, а храну толико да смо преживјели, воде смо имали, не могу рећи воде су нам дали, а хране толико да смо остали живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми је л' било места где да се лежи, седи или не?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било обезбеђено где да се лежи или где да се седне или ништа није било постављено у тој проторији?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Имали смо доље циглу и на тој цигли су нам доњели нешто мало сламе, а та слама је прешла у, можете сви знати у чега, да смо лежали на циглама годинама скоро, хигијена јако тешка. Бријали смо се свега једно у тих 27 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тих 27 дана колико је вас све укупно било ту? Је л' неко размењен пре вас?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Па није. Били су неки у Вировитици, они тројица они су као један дан ваљда отишли прије, онда сам ја ишао, најприје је ишао Хегец Стево, онда сам ишао ја. Ја сам ишао као у трећој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А укупно колико вас је било ту у затвору?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Сад велим у подруму нас је било негде око 15, 16, 17, ту нас је нешто било. Већ сам се изгубио јер је било неких, није ових дотераних па су бацили међу нас у затвор, сад њих нису дуго држали, они су отишли, а иначе било је затворено и више само ја нисам знао ће су који логори. Једино сам знао ту ће сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми је л' било, како су изгледали, колико су биле тешке повреде после тих батина о којима причате?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Онда сам имао и ја и сви смо ми имали тешких повреда по тјелу али коме да се жалиш, није нам нико пружио никакву помоћ па сад шта нам је ту нам је. Док смо дошли дома оно на слободу ишао сам и доктору и све, ево имам десно плућа половина ми је откинута на рачун томе Макарић Божо лупио се ногом, јер њега сам и видио и чуо по гласу и ишао сам на снимање, немам пола десног плућа, пола десног плућа. И шта имам свашта и по телу осетим болове свуда још и дан-данас, то се не види али се осети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, кажите ми, је л' ту било и чувара који су чували тај подрум?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било чувара неких који су само чували подрум, а да нису учествовали у тим испитивањима?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Чували су нас јако пуно, рецимо около школе су били, само ми нисмо толико видели, једино кад смо ишли у WC видели смо да су по дворишту около зграде били и чували нас преко ноћи, узнемиравали нас, лупали по вратима и викали, галамили, пуцали. Сад на чега су пуцали или без везе не знамо ми, јер их нисмо могли видјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви можда чули или видели и били присутни догађају у коме је настрадала Которан Анка у Тополовици, управо овог 20. августа? Да ли сте били у том дворишту?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Кад је Котаран Анкица била рањена ми смо ту у другом дворишту били похапшени. Ја сам био на вођу ђе нас је отерао један, тзв. војник, који је шта је не знам и чуо нас је и ми смо чули ђе је пуцњава се дешавала и све али ми нисмо ништа знали о чему се збива док нисам дошао као кући, онда сам чуо код куће шта се десило да је Мара Котаран, Анкица Котаран, извините, била рањена, да јој је десни бут ваљда одбијен био и да је превежена била некако за Вировитицу и да је умрла. То сам чуо док сам дошао дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви били тамо када је бачена нека бомба?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Ми смо били на вођу. Ми нисмо видели ништа само смо чули пуцњаву јер горе војска је била, ко је био ми нисмо видели оданде, јер тај нас је чувао у вођу као једна шумица горе у јарку, ту смо били и чекао док није се престало пуцати, онда су нас терали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је било то што сам ја хтела да вас питам. Да ли се сећате још неког осим ових лица која сте нам побројали и које сте видели тамо у Великој Ператовици?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Па у Великој Ператовици, слушајте, нисам пуно видјео оно војске и све. Једино тога Радована и Милована који су ме пустили из затвора на размену, предложили су, шта ли, шта ја знам, био сам с њима добар и сусјед сам био, они ме нису ни тукли, ни ништа, мислим оно колико сам видио, они су ме пустили, а овако рецимо којег сам војника видео нисам познавао, јер ја велим живио сам тамо од 1974. године, тако да ја људе стране ни не познам, једино из свог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Да видимо сада је редослед законом предвиђен такав да видимо да ли чланови већа, тужилац или окривљени и

бранилац имају неко питање за вас или ћемо завршити? Чланови већа немају питања. Заменик тужиоца за ратне злочине ће вас питати нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад су вас одвели у воће, кад су вас одвојили од жена ко је још са вама био од ваших ту заробљен?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Кад су нас одвојили од жена био сам ја, Мато Котаран и био је један мали, ја му не знам име и презиме, он је тамо брао код мог сусједа дувана као за новце и шта ја знам, сезонац и послије се придружио кад су нас почјели терати на пут кроз Макарић, Боже двориште смо прелазили, ту се је пуцало и ко нас је терао викао је стој. Ми смо стали. У тим је наишао трактор у којем је био, само мало, кад се само сјетим Милан Срага и мали Селеш Жељко. Жељко је дошао касније јер њега су свезали, шта ја знам, горе за сушару, то нисам видјео него сам чуо док сам се вратио кући тако да нас је пет отерано у тој групи, а за остале не знам, нашли смо се само горе у сушари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли знате осим вас колико је људи размењено, каква је судбина ових осталих који су са вама ухапшени, мислим на читаву ту групу?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Да, на рачун пуштено нас је овако, колико знам, само мало, па једно 11 људи је пуштено али то ће су били ко још и оно са стране, остали су остали иза мене и сад кад не знам, чуо сам потучени су, ће и каде не знам, јер ја кад сам отишао они су сви остали још у подруму који су били с меном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можда познајете Радошевића, зв. Жућа и Вереша?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Да, са њима сам се нашао, њих сам прве нашао Жућу и Вереша у тој сушари јер они су прије нас похватани, тако су они нама рекли. Они су већ били похватани док смо ми дотерани, дан-два, не знам точно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми док сте били у подруму, у затвору, је л' су ту долазили да испитују и туку, или су одводили људе на та испитивања?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Изводили су ван горе у школу изнад нас. У подруму нису тукли, горе су тукли и на вани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли ви били некад на испитивању?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Нисам био на испитивању јер нисам био крив и није ме нико ништа испитивао нити ван звао, а док су нас терали добио сам батина без везе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми а ко је водио на испитивање? Је л' су долазили ти који испитују или је неко од тог особља водио?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Ја вам не бих знао рећи, само су отворили горе врата на подруму и рекли су да изађе тај и тај и они су ишли, како је кога презивао тако је ишао горе, а ко је њих тукао ја видео нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да видимо да ли бранилац и окривљени имају питања?

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево бранилац адв. Жељка Томљеновић.

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Реците ми молим вас ко је преговарао о вашој размени са српске стране, значи ко је учествовао у преговорима?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Мислите на размену кад смо ишли?

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Па ту је био главни Чакмак Раде на рачун нас. Сад ко је преговарао још ја вам не бих знао рећи, само је дошао Радован Бркић по мене и рекао ми је, вели «Мишко узми ствари шта имаш и излази ван, идеш кући» и горе кад смо дошли на размену ту је био Раде Чакмак, е сад ја људе не познам, било је њих више горе на размени, који су, шта су. По нас је дошао један човек са аутом и одвезао нас у Грубишно Поље.

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Хвала лепо. Реците ми друго питање, који су услови били за размену да вас размјене и шта је пресудило да ви будете размењени а остали не?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Ја вам то не могу ништа рећи шта је било. Ја мислим зато што сам био јако добар са тима дечкима, јер смо били сусједи, дјелили смо и зло и добро, али увек више добро него зло до тог ето проклетога рата док је то дошло. Они ми нису ништа велим наудили, а сад ето ваљда су због тога што сам био добар човек и добар с њима, никад нисам се свађао и ја мислим ради тога, а друго не знам.

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Реците ми молим вас док сте били у затвору, да ли се помињало име Боро Трбојевић?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Е, то вам нисам чуо. Ми нисмо причали о никоме, ми смо само више шутели, кад нас је ко звао, рецимо ишао горе и то и ништа друго.

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Реците ми молим вас када су ти људи долазили са испитивања, да ли је неко поменуо да га је тукао Боро Трбојевић?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Није.

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли окривљени има питања?

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Чапо, ми смо, уколико ви имате још нешто да кажете, уколико немате ми смо завршили са вашим испитивањем. У сваком случају хвала вам што сте данас на овај начин сведочили. Да ли имате још нешто да кажете?

СВЕДОК МИШКО ЧАПО: Немам шта. Ето ја сам своје рекао, немам шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. На овај начин смо завршили са вашим саслушањем. Колега, да ли можемо сада да наставимо са другим сведоком?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да, у реду је, може са другим сведоком. То ће бити Котаран Марица. Исто смо узели идентитет тог сведока, послаћемо вам записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Свеједно ћемо питати Марицу за њене податке и обавити ове техничке ствари. Ми ћемо то за то време у нети у записник.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок КОТАРАН МАРИЦА.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Сада је приступила Котаран Марица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Котаран, добар дан.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чујете?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узећемо сада ваше личне податке. Име вашег оца, годину када сте рођени, ваше занимање и место вашег пребивалишта?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Отац Валент, рођена сам у Вочи 1943. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рећићете ми ваше пребивалиште, где живите?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Порији, Назорова цеста 179, пошта Вировитица 3300.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли познајете овде окр. Бору Трбојевића?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо вас позвали данас као сведока. Рећићу вам упозорење. Дакле, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Дужни сте да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите. Можете да ускратите одговор на питање које би вас или вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Да ли хоћете да положите заклетву?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може? Понављајете текст заклетве за мном. Заклињем се.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред овим судом.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Што пред овим судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Ништа што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Ни прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Само да ово унесемо у записник.

Са подацима који су евидентирани путем аудио технике, несродна, није у завади, упозорена, опоменута, након што је положила заклетву, изјављује:

Госпођо Котаран, позвали смо вас у вези догађаја од 20. августа 1991. године о чему сте ви већ сведочили пред Војним судом у Бијеловару 1992. године, па ћете нам сада рећи да ли се сећате тог догађаја, шта се тада десило, шта је било са вама, шта је било са вашим зетом?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Ми смо ишли тога дана из Грубишног Поља и кад смо дошли између Малог Грђевца и Тополовице била је барикада, ауто на цести и шофер је стао. Како је он стао и зет је почео да излази из аута, они су аутоматски запуцали, запуцао је и убио је мога зета Берак Јована из Мале Јасноваче. Ту је био Мркшић, мислим да је Гојко из Рашенице, само мало мозак ми блокирао, Ковачевић али не знам имена. Ја сам још лежала, овога су другог Ивицу из Костајнице ранили у десну страну. Он је исто искочио је у кукурузе према њима. Онда су тај Берак Јово дошао је до аута и мене је извукао из аута и бацио ме на зета да лежим преко зета и онда сам ту лежала. Сад мени је то 5 минута, можда је било и сат времена, ја то не могу сад оценити колико дуго, да би ме опет узео ми ташну из руке и најприје је погледао, каже: «Ти усташа имаш пиштољ»? Рекох «немам ништа» и он је мене бацио тамо на цесту и ударио ме по глави. Онда моментно мени се зацрнило, не знам ништа, ту сам лежала колико дуго можда пола сата, можда и дуже да би ме одатле дигли натраг и у ливаду и у ливади сам лежала тако можда до пола 7, а можда и 7. Онда су ме, ту су били још тројица, био је Ловренц Жељко, Ловренц Владо, Страга Штеф. Били су повезани и имали су руке на леђима, тако су лежали на тој ливади. Онда су њих кроз неко вријеме дигли и стрпали их у ауто у бункер стојадин од Ловренц Владе и њих су одвезли за Ператовицу. Ја сам још остала лежати ту до неко вријеме. Они су звали, фућкали и онда је још дошло војске и ту је између мене и Ловренц Владе прошао, е сад нисам сигурна, то су два слична човјека Безбрадица, а име му не знам и његов радник, они су вам слични као браћа, сад ја не знам да ли је био Безбрадица, ја сам изјаву дала да је био Безбрадица, а да ли је био он или овај његов радник то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је држао тај Безбрадица, какву радњу је имао?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Имао је радњу за кућанске апарате, за шкриње, телевизоре, ове фрижидере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сервис или за продају?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: И за перилице, већином перилице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За поправку?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Да, за поправку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта је онда било?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: И онда кад су ову тројицу одвезли, ја сам остала. После су и мене одвезли у Ператовицу од Мирка Ченгића ауто што је било постављено за барикаду и онако крвава ту сам била у Ператовици можда до 10, можда и до пола 11, углавном знам да сам дошла у пола 12 код Берак Живка, ту сам морала ићи на испитивање, јер је његов братић убио мог зета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су вас испитивали?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Да ли знам ко је пуцао у њега и зашто је убит и тако. Ја сам рекла да не знам јер сам се бојала да ако кажем да ће убити и мене и ту сам морала бити ту ноћ. У 3 сата и 15 минута тачно знам кад је дошао Божо Макарић и још двојица, ту двојицу не познам и дошли су и питали су тог Берака шта, ваљда да ли зна шта сам му рекла. Он је рекао пустите не зна ништа и они су отишли. Ја сам остала до дана. Онда су ме три дана чувале три жене на смјенице Чимрак Милка, Бркић Невенка и Милка, а сад ја јој презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Котаран, морамо за сада само да проверимо шта нам је са сликом, нешто нам са сликом није у реду. Ево ми сада гопођо Котаран покушавамо да видимо шта је са овом сликом, обзиром да нам је слика замрзнута, а иначе смо вас добро чули.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да ли ви видите уопће нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видмо, али нам је потпуно онако замрзнута слика.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Замућена слика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замрзнута.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Замрзнута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видимо госпођо Котаран само у том једном положају, иначе чујемо је.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Још увјек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, све нам је то исто.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Значи, замрзнута, а чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо добро, да и сад чујемо.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Глас чујете али замрзнута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међутим, ево сад вас не видим.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Ми ћемо сада онда прекинути везу па ћемо за две секунде назвати опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мислим да ће сада бити у реду колега. Шта каже режија?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Јесмо ли на вези?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо и сад је већ слика у реду, чујемо се.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Сада ћете наставити, је л' да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада можемо да наставимо са госпођом Котаран. Рећићете ми како су биле те жене које су вас пувале обучене и како су уопште ти људи који су вас заробили и пресрели били обучени, је л' су имали неке униформе?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Имали су војне униформе сва тројица, овај Мркишић он је имао неку маску али му је, како је скочио једна грана је скинула па сам га добро видела и препознала и онда ту сам ја рањена да сам била у

болници у Загребу код сестре милосрднице ту сам била три тједна рањена сам и од тога дана сам 40% инвалид. Те жене су ме код куће чувале други дан да не бих побегла јер нисам могла ни ходати па су ме зато чувале да не бих побјегла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и како сте се вратили кући?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: 21-ог ујутру у 8 сати сам дошла кући и онда су ме чувале те жене пазиле да не бих ја ту побјегла а нисам могла ни ходати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваш зет је тада убијен?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Он је убијен и још један из Костајнице возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте спомињали Безбрадица Рајка и његовог радника, да ли знате можда како се зове његов радник?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Мислим да је Трбојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он имао само тог једног радника или више?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Ја знам за њега једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми у чему су они, како су они изгледали кад кажете да су били слични?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Сви су били у војним одорама, сви, ниједан није био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Безбрадица Рајко и тај његов радник како су они то изгледали па су вам били слични?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: У војном су били обучени, имали су капу, они су тај Безбрадица Рајко, не знам сигурно да ли сам замјенила њега или радника, јер они су исто као један. Он је, већ је и мој зет био мртав и Ловренци су били та два брата повезани и њихов ујак Страга Штеф, они су већ били повезани. Он је само прошао између мене и Владе Ловренца. Више ја њега нисам видела куд је он и шта јер сам морала лежати, а уз то сам била сва крвава, очи залепљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли они имали браду неку тај Безбрадица или тај његов радник?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали браду?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Није имао браду, само бркове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то што сам ја хтела да вас питам. Да видимо да ли чланови већа имају питања? Не. Да ли заменик тужиоца има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад сте ви дошли на ту барикаду, колико је то сати било да ли се сећате, у које доба дана?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Око пола 4 по подне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли бранилац има питања?

АДВ. ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Не, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините госпођо Котаран, тужилац ће још нешто да вас пита. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Котаран, поменули сте тог Мркшића за кога мислите да се зове Горан, да се зове Гојко, а шта је пре тога било, тај Мркшић по чему га познајете, шта је он радио?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Он је био месар у Грубишном Пољу, у месници је радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам сад више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам ја да ли је можда његово име Душан?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: У ствари ја знам да је Мркшић, сад да ли је Душан, да ли је Бранко, ја мислим да је он Бранко, али нисам вам сто посто сигурна. Знам да је Мркшић јер га добро познам јер је радио у месници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Да видимо окривљени нешто жели да вас пита. Изволите?

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Како сте ви мене препознали да сам ја био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово питање не морате да одговарате, није рекла да је вас препознала, значи пробајте.

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Ја сам видела кад су из кукуруза искочили, изишао је из кукуруза Ковачевић из Рашенице, Берак Јово и Мркшић, њих тројица. Да ли је било више ја то не можем рећи јер нисам видела, то не могу казати што нисам видела, а то што сам видела знам. Знам да их је дошло још из шуме, али само знам да је тај, сад да ли сам замјенила Безбрадицу и његовог радника јер су исти, можда нисам добро видела за ту двојицу, а друго сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неку примедбу?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, госпођо, само да видимо да ли окривљенима има примедбу у погледу тога да ли сте били слични?

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Имам примедбу зато што ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Бранилац нема питања? Завршили смо са вашим испитивањем. Да ли имате још нешто да додате?

СВЕДОК МАРИЦА КОТАРАН: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. На овај начин смо завршили.

Колега да ли ћемо одмах да наставимо, уколико је дошао Селеши Јосип.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Настављамо одмах са Селеши Јосипом, а касније ћемо вјероватно можда имати паузу, обзиром да ће Владо Радошевић доћи вјероватно око 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то би било најбоље ако сад завршимо да направимо једну краћу паузу, односно до 12 сати.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да, али сада значи настављамо даље је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да наставимо одмах са Селеши Јосипом, нема потребе да и он остаје да чека.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Па након тога пауза. Уреду, разумио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ви сте узели податке господина Селеши Јосипа, то ћете нам доставити. Ја ћу сада, господине Селеши добар дан.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећи ћете ми пре него што кренемо са испитивањем, име вашег оца, годину вашег рођења, ваше занимање и место пребивалишта?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Селеши Јосип, име оца Стјепан, моје занимање, био сам теренски инструктор, сад сам у мировини, радио сам 24 године, као на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у Вировитици?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Вировитици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: А на терену на Грубишнопољској опћини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте у сродству, нисте у завади да окривљеним?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не је ли тако?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Познајете Бору Трбојевића иначе?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Познам, познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу вам прочитати наша упозорења овде и иза тога ћете ми рећи да ли желите да положите заклетву. Дакле позвали смо вас овде као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би вас или вама блиске сроднике изложило тешкој срамоти или знатној материјалној штети или кривичном погону. Да ли желите да положите заклетву?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављаћете текст заклетве за мном.

Заклињем се.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Је ли мало може јасније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: О свему, може о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред овим судом.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Овим судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питан.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само истину.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога што ми је познато.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Нећу прешутити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да унесемо све ово у записник.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок СЕЛЕШИ ЈОСИП, са подацима као на записнику од 12.06.2007. године.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Селеши ви сте поводом овог догађаја, а ради се о догађају из августа месеца 1991. године и о страдању вашег сина и о вашем већ неколико пута давали исказе. Да ли остајете при свим тим исказима и да ли данас можете да нам испричате шта се све то догодило?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Остајем при свима исказима и могу испричати шта се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете онда молим вас да нам кажете шта је било 20. августа, шта је било са вама и шта је било са вашим сином.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да почнем из почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Како смо брали духан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Брали смо духан код Матеја Котаранина, и онда док смо брали духан, већ ми је било нешто сумњиво, камион Боже Макарића је отишао према Спишић Буковици, према шуми и тамо се чула моторка, тамо су порушили нека дрва, закрчили су цесту. Ја сам рекао овима берачима, ајмо ми кући нешто неће бити добро. И ми смо ишли кући са двије приколице, ми смо дошли, то је једно километар далеко од кућа било у пољу гдје смо, до шуме смо брали духан, било је далеко једно километар до куће и ми смо ишли према кући и оставили смо приколицу код Матеја, а ми смо дошли први, а ови други нису, и онда ова Котаран Анка каже ајмо ми код нас попиту воде или сока, и каву док они дођу, каже ми ћемо дотлен попиту то. И кад смо улазили у кућу код Котаран Анке, нисам видио никога. Чим смо ушли у кућу и сјели у претсобље, то се каже претсобље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Већ су запуцали из аутомата по стаклу, било је велики стакло, није, онда нас није нико погодио, то је то је био Шарић и полицајац и Стојић, нисам препознао. То је била даљина једно 20 метара, иначе ја сам њих знао све. И онда смо пузећи отишли до тавана. Тек кад смо дошли на таван, онда је Боро Трбојевић бацио бомбу на таван, ту сам страдао ја у кичму, а

Котаран, Боро Трбојевић и овај Мркшић Милорад су бацали бомбе. Бачене су двије, двије знам сигурно, двије или три бомбе су бачене. Ја сам био тешко рањен, ова дотична што је њезина кућа, она је исто била тешко, она је подлегла у болници и касније ми смо лежали, јаукали од болова и након једно 20 минута они су се повукли, пуцали су по кући, по крововима горе, мислили су да смо мртви, они су се повукли, онда Котаран Мирослав, њезин син од Анке метнуо нас је у трактор и одвезао до болнице и тамо смо оперирани. Котаран Анка је подлегла у болници након једно 10 дана, ја сам био у шоку мјесец дана у Вировитичкој болници, тешко рањен једва сам остао жив, а онда сам чуо, ја сам дошао на његу у Спишић Буковицу, када је било ослобађано горе та Билогора, онда сам чуо да су ми убили сина. Да га је убио Трбојевић Боро, да их је поубијао у подруму све, од једнога, један је остао жив, ја не могу сад, не сећам се један старији човјек је остао жив, сакрио се за димњак, он је остао жив, он је то испричао све нама у полицији у Грубишном пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да вас питам ко је све био са вама тада у берби дувана и ко је дошао касније у то двориште?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: У двориште је дошао Поцрнић Мато и син од Анке, и Јосип Ченгић, е сад ја, ми смо дошли у тој првој груп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првој групи.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: А у другој рунди отишли су онда су одмах ухваћени био је мој син, био је Чапо Мишко, његова жена, Котаран ова Катица, и мој, имао сам једног радника што је радио у духану Жељко, е сад се ја исто не могу он је отеран исто и пуштен је, не могу се сјетити како се презивао, он је радио као стални радник код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажите ми на тавану сте били ви, Анка и ко је још био, њен син?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Поцрнић Мато и Ченгић Јосип и тај син Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте дошли у ситуацију да видите то бацање бомбе, одакле сте то гледали?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ево овако, прво кад је пала прва бомба, били смо на крову, направила се јама на крову промјера једно метар и није био рањен нико, онда су бачене бомбе, онда смо ми док смо погледали и онда смо ми рањени, онда је Боро Трбојевић бацио бомбу и овај Мркшић Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дакле кроз тај претходно направљени отвор гледали?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Анка?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Не чујем вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анка и ви сте гледали?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Анка и ја, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми од када знате Трбојевић Бору?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па знадем га дуго, он је радио у Великој Барни код Безбрадице веш машине порављао, знадем га од малена ја сам био на терену,

радио сам на терену 24 године, отац му је, мајка му је садила духан, знадем њега од малена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми је ли он тад имао неко оружје, униформу, браду, бркове?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Имао је бркове. Браду није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питам вас, желим ми да знамо да ли сте сигурни да је то био он?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Сигуран хиљаду посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још везано за вашег сина колико је он у то време био стар, колико је имао година и шта се са њим дешавало?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па био је 18-ту годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте покушавали да га тражите кад сте чули да је у затвору?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ја сам покушавао преко Вировитице, ја сам лежао у болници, и онда сам преко звао сам Вировитицу ове Гарда да га размјене, али нису дали, један пут је требао бити размјењен али није и тако, јер ја нисам могао ја сам лежао у болници на хитној месец дана, а жена је тражила да га размене, тек је и ишла је тамо носити му робу жена и Котаран Анка и Чапо ова, о како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруга Мишка Чапа, је ли тако?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да ли знате када се и како то десило да вам је син убијен?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Чуо сам, ја сам се одмах вратио преко Бјеловара, и онда сам чуо, дошао ми је сусјед један рећи да је син погинуо у подруму. Да су га убили у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Великој Ператовици?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: 31.09.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 09. или 10. – 31.?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: 10., пре Свесвета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми шта сте чули, јесте ви разговарали са тим старијим човеком који је преживео?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јесам разговарао сам у МУП-у и тај је човек рекао да се он сакрио, да је тај Трбојевић Боро дошао са аутоматом и још један, е сад ја вам не могу рећи који, а он се сакрио иза димњака и да су ове поубијали, одмах али њега нису видјели, он је остао жив и дошао касније након, други дан је дошао у Грубишно Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли вам је тај старији човек описивао како је изгледао тај који је пуцао ту у подруму?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јесте, јер га је и знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је баш рекао о коме се ради? Познавао га је?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, да. О коме се ради, Трбојевић Боро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми још везано за све то како је почело, односно шта се то тада дешавало у августу месецу, па су вас тако након тих неких цивилних послова ухапсили и бацали бомбе, одвели вам сина?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Како је почело, па гледајте, ја сам радио на терену, и прије 15 дана од тога 20.08. ишао сам ја у Грубишно Поље, они су се већ организирали у Великој Ператовици, ишао сам попреко преко Мале Барне, већ су биле барикаде, а ја сам мислио да су то ловци, па нисам знао и онда су ме пустили, мене су пустили, возио сам ћерку брати духан у Тополовицу. Онда је било попреко, а колегу други дан што је радио с меном већ су ухапсили, Патек Славка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обични људи су се наоружавали?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске је ли?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: У Гакову је била војска и тамо им дјелила оружје, Малогрђевчани су ишли по то и Тополовчани, Малогрђевчани су ишли по наоружање у Гаково.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми када сте раније давали свој исказ спомињали сте Мркшић Душана?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, он је исто бацао бомбу са тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он бацао или је био у друштву или у којој сте ситуацији сте?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Не бацао, њих два су бацала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јер сам и Мркшић Душана исто добро, јако добро познајем. Он је радио у месници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: У Грубишном Пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула шта је радио овај Мркшић Душан?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: У месници у Грубичном Пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Трбојевић Бора?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: А?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Трбојевић Бора, шта је радио?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Он је у Великој Барни код Безбрадица Рајка веш машине поправљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте једном приликом када сте били давали исказ, био је ту присутан и судија наш овде из Београда, рекли како сте гледали кроз отвор на крову и видели како Трбојевић Бора у десној руци има и баца бомбу, ви сте се онда бацили преко неке греде, и тада?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, погодила ме бомба и пао сам на греду, ја сам инвалид на кичму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада кажете нисте видели Душана Мркшића да баца бомбу, али сте чули да је он рекао ако не погодиш.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Њих су два били иза ћошка и бацали су обадва бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У друштву је ли тако?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Касније је то била јама, била кратер око 3 метра на крову, касније после те бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и везано реците ми за ово страдање вашег сина шта сте још чули, ко је ту још био осим Трбојевић Боре, да ли сте чули још неког?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па ово кад су нас ватали, био је Шарић тај полицајац, био је тај што сам рекао Стојић, у полицијском, они су били у САО Крајина полицији, било је Трбојевић и други Боро из Велике Ператовице, Косановић Рајко Радован из Велике Ператовице, он ми је држао сина, видио сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада за страдање вашег сина, то вас питам осим Трбојевић Боре ко је то још био?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Е не знам, ја вам не знам, ја нисам био тамо, овај ђед је рекао да је Трбојевић Боро и још неки да су их потукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Спомињали сте.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јер нисам ја био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били ти, спомињали сте неке људе у униформама, да су били ту када је било бацање бомбе, је ли био и Трбојевић Боро у униформи?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Он је био у војничком. СМБ стара војничка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стара војничка униформа, а ознаке?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ајте ви, то је било једно 20 метара далеко од куће, није било ознака, нисам видио ознаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте приликом давања једног исказа неке ознаке САО Крајине, па вас зато питам?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, па САО Крајина, они су се сви САО Крајина, рекли су да треба све усташе побити, да ће то бити све САО Крајина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми сада је предвиђено законом да се изјасните да ли се ви придружујете кривичном гоњењу, што значи да ли ви сматрате да онај ко је одговоран за поврде које сте ви претрпели и за смрт вашег сина, треба да буде осуђен? Ми овде судимо Бори Трбојевићу и да ли ви имате одштетни захтев? Дакле, да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Придружујем се кривичном гоњењу и тражим одштетни захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га ви сада опредељујете или то можете касније да урадите у парници, у посебном поступку?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажем можете сада, а можете и у посебном поступку да тражите накнаду штете. Дакле је ли постављте тај захтев за накнаду штете?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Је ли могу сада, ја немам ја сам инвалид, ја тешко ходам, тешко се крећем, ако могу направити сада, да наравимо сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ви можете, имате право да поставите имовинско правни захтев за поврде које сте ви претрпели и за смрт вашег сина, то су та

ваша права, за материјалну, нематеријалну штету за вас и за вашег сина. Или да то оставите за касније, како год хоћете.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па материјална за мојег сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У сваком случају ви постављате имовинско правни захтев, је ли тако?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да. Је ли можете мало јасније, ја слабије чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, имате право да сада кажете да тражите толико и толико пара и да сматрате да је то на име материјалне штете за повреде које сте ви претрпели, за последице које сада имате од тих повреда, неки одређени износ. Нематеријална штета.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ја сам инвалид 60%, пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ви морате да определите то у неку своту да означите, знате неки износ.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па например за сина 20.000 евра, за себе 10.000

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам. То је оно што, да?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јер сам ја неспособан више за икакве послове због кичме, ја једва стојим, не могу ни сваком столцу ни да сједим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам, што се тиче медицинске документације уколико буде требало ја ћу вас замолити да то уколико будемо одлучили, одлучивали о овом имовинско правном захтеву, то неко ваше решење о инвалидности уколико имате сада код себе. Ви ћете предати колеги, то ће нама да буде достављено.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Немам код себе, инвалид сам 60%, али немам код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате код себе. Онда ћемо то од вас тражити на један одређени начин који је такође предвиђен у сарадњи између судова у ове наше две државе, па ћете то морати да доставите. То је оно што сам ја хтела да вас питам, да видимо да ли чланови већа сада имају питања, то је тако предвиђено према закону. Чланови већа? Не. Заменик тужиоца? Нема питања. Бранилац окривљеног, адв.Жељка Томљеновић ће вас питати нешто.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Рекли сте да је 20 метара било даљине тамо где сте ви били до Мркшић Душана и Трбојевић Боре?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Тако отприлике 20 метара, да.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Јесу ли њих двојица.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: То је била гаража, то је била иза, они су били иза гараже, а кућа је била ту негдје, не могу се сада, 15-20 метара нисам ја мјерио.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Да ли су њих двојица били близу један до другог?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Близу један до другог, пола метра.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: А како сте онда могли чути на даљину од 20 метара, ако су њих двојица били близу један до другог, а ви сте у свом исказу појаснили да сте чули ако не погоди да ће он бацити другу бомбу? Како сте могли чути на тој удаљености?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па чуо сам кад је викао, каже треба поубијати усташе, каже бацићемо и другу, е сад је ли двије или три бомбе, или је тромблон бачен, не могу вам ја, ја сам био пун гелера, још имам сад гелере исто и у ноги и у кичми.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Каква је бомба била боје?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Е па јебига каква је, јесам ли ја држао је у руци. Шта ме свашта питате каква је бомба била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Само сачекајте. Господине Селешу сачекаћете да вам кажем да ли да одговарате на питања или не, нећемо питати сведока какве је била боје бомба или каква је питате боја или врста, шта питате.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: По боји се оне и разликују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта ви питате сведока.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Да определи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боју или врсту.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: И да ли је то тромблон, јер свака има другачије дејство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је управо рекао да не зна да ли је била бомба или тромблон. Хоћемо да идемо даље.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Нећу хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли окривљени има питања?

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Госпон Селешу, да ви нисте замјенили човјека?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ајте, опет нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Селешу, сада окр. Трбојевић Бора хоће нешто да вас пита и пита да ли сте можда заменили, да ли сте погрешили?

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Да ли ви нисте случајно погрешили човека?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Нисам сигурно. Сто посто.

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Како сте ви знали да сам ја бацио бомбу?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Па кад те добро познам и видио сам те.

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Како ти можеш да гледаш кад неко баци бомбу а мали простор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Јер сте најприје бацили бомбу није нико био рањен и онда сам погледао и онда сам видио тебе и Мркшића, онда сте бацили те бомбе и онда смо рањени ја и.

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Нешто ћу вам рећи, лажете тужићу вас за увреду части.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Добро. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте тако окривљени да се обраћате, у сваком случају окривљени ставља примедбу. Хоће господине Селешу и члан већа, судија Веско Крстајић, да вас пита нешто.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ајде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Селешу да ли ви правите разлику између бомбе и тромблону?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Бомбу сте бацили прву када је направљена та рупа око једно метар на тавану, онда је бачено још одмах након ми смо погледали и онда је бачено и онда смо ми рањени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте одговорили на моје питање, како се баца бомба, а како се баца тромблон?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ја сам рањен од бомбе и имам гелере, то су били ко нокат што су ми вадили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Опет, опет.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Бацали су бомбу из руке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А тромблон, да ли знате како се тромблон баца?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Не знам, не знам, али бомбу знадем јер ја сам рањен од бомбе, имам гелере још кад су ми вадили црева, гелере од бомбе ко нокат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, то је уреду, него ви сте рекли мало пре, зато сам се и јавио да вас питам, ви сте рекли мало пре да нисте сигурни да ли, први пут је бачена бомба, а потом да ли бомба или тромблон, ви сте остали ту недоречени и несигурни, па зато покушавам да разјасним са вама, шта је бачено.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ти си сигурно бацио бомбу и од те бомбе смо ми рањени ја и Котаран Анка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Селеши.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Анка је преминула, а ја сам остао 30 дана у шоку једва сам остао жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Селеши, хоћу да вас питам још нешто.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се окривљени брани да он тога дана уопште није био ту, да није учествовао у овој акцији, да није долазио до те куће, да јесу доведени неки људи касније ту у Велику Ператовицу у подрум, а да је он тек касније у поподневним часовима ишао да види шта се то дешава, али је само ту прошао поред те куће?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: То је лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У погледу тога што сте ви овде исказивали, реците ми да ли сте ви сигурни да сте видели њега и у колико је то сати било?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: У 17 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, поподне у 17?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Да, у 5 сати после подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што је сада било питање, питао вас је судија Веско Крстајић, а не окривљени, оно што дакле одбрана, а и овде колега члан већа сматрају да требате да се изјасните, да ли ви правите разлику између бомбе и тог тромблона?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Неко је рекао да је тромблон могао, да је бачен и тромблон, а ја знам да је бачена бомба на мене, то сам видио када су бацали, Боро је бацао бомбу и онда сам рањен и пао сам како има греда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је због тога.

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: И та Котаран Анка је рањена. Тог пута две су бомбе бачене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви то видели својим очима тако те бомбе?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Својим очима, својим очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви имате још нешто да додате?

СВЕДОК ЈОСИП СЕЛЕШИ: Захтјеван најстрожу казну што може бити за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли неко има још нешто да пита? Ми смо на овај начин завршили са вашим испитивањем, хвала вам. Колега да ли ћемо сада да направимо паузу и да се чујемо поново у 12?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да. Може сад ћемо паузу направити, јавићемо се значи у 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, у 12 вас ми чекамо. Хвала вам.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас да овде, дакле режију да врати слику из суднице. Ми имамо времена да испитамо још једног сведока који је дошао, а који је здравствено не баш тако добро. Сведоци су из Босне и да видимо да ли може да дође Босанац, ја управо тражим Стево Босанац.

Дакле пре тога ћемо да констатујемо да су приступили и сведоци Босанац Милица, Босанац Стево и Пеулић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћемо да наставимо са испитивањем ових сведока, макар да отпустимо Стеву Босанца, који је болестан.

Добар дан. Господине Босанац добар дан.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо вас позвали овде данас као сведока у поступку који водимо против Боре Трбојевића због догађаја тамо из 1991. године. Претходно ћу да вас питам за ваше податке, име вашег оца је Јован, веше занимање?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боравиште?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Бања Лука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рођени сте у Малој Бастаји је ли тако?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да, '45.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у сродству или у завади да окривљеним?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Да се саслуша сведок Стево Босанац, са подацима као на записнику од 16.04.2008. године, упозорен, опоменут, након што је положио заклетву изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што вам је познато. Ништа не смете да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би вас или вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Молим вас да положите заклетву, текст заклетве је ту испред вас, тако што ћете да је прочитате на глас.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Реците ми, ви сте поводом овога што данас желимо од вас да чујемо, већ пред судом, односно Тужилаштвом у Бања Луци давали исказ тамо 16.04.2008. године, да ли остајете при томе?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли хоћете онако најкраће да нам испричате шта се то дешавало августа '91. године или можда мало раније у Великој Ператовици у Хрватској, шта сте ви радили и шта је радио Бора Трбојевић, ако га се сећате?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ми смо тамо били у Територијалној одбрани. Избјегли смо из својих домова и ту гдје је претежно српско становништво било ту смо се лоцирали и бранили тај дио територије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега сте бранили, мислим од кога?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Од напада Хрвата, од којих смо били опкољени и окупирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су вас опколили и окупирали?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па рецимо ја сам протјеран 12.08. из Грубишног Поља и у та села која су претежно насељена Србима, сам побјегао јер нисмо могли на другу страну, него тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте се ту придружили некој јединици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па то је била као Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки Билогорски одред?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ја не знам да се то звао Билогорски одред, и ко га је тако крстио је ли, али углавном је то била Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте задужили неко оружје?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је дао?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ту је било нешто оружја у почетку после смо узели једну касарну која је била у близини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте узели касарну?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: И снабдјели са са оружјем. Па касарна је била између нас и између Хрвата и онда ко је први успио до ње тај је однио оно оружја што је било, тако смо се снабдјели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а гдје је била војска, је ли вам војска није дала оружје?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па нисм имали ту војску до те касарне, јер то је било већ након извјесног времена што смо били тамо, распоралагали смо са нешто мало оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то месец отприлике?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ператовица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец, месец?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Осми мјесец и девети ту све до краја десетог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали команданта?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команданта јесте имали?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Био је командант ТО-а Чакмак Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била успостављена нека полиција у јединици нека посебна?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант, командир?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ту је био Кљајић Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је још био ту тако од тих значајних?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па био је као више би то рекао политички и Загорец Живко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ви сте били, јесте имали ви неко тако посебно задужење?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ја сам био као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Трбојевић Бора, кад је био он ту, кад се прикључио?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ми смо се прикључили исти дан, 12.08. смо навече стигли тамо кад је у Грубишно поље ушла Гарда хрватске, онда смо бјежали ко куда. И тако смо се 12.08. прикључили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А породице, јесу са вама кренуле?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта се онда дешавало 13.08.?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па онда смо ишли на страже после ту ја не знам чини ми се дан, два да смо били као још нигдје, је ли само да се смјестимо и онда смо ишли на страже те гдје је требало, чували се да не би ко ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки догађај посебан 13.08.?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па не знам мислим да на прометници, 13. али још ми нисмо никуд ишли, али су неки похапшени били на прометници Грубишно Поље – Вировитица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био ухапшен? Неки војници или неки цивили?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Они су били цивили, говорило се да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте овде у нас.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Говорило се да иду по наоружање у Мађарску, тако се говорило, био је Вереш Ивица, Крајачић не знам како му би име и Радошевић Владо ваљда, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли ви тада у ту акцију да их?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, па ми још нисмо ни примили ни наоружање тај дан, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А окр.Бора Трбојевић је ли ишао?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Није ни он тај дан још ишао јер тај дан смо ишли у ту команду се као јавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је ишао и да је стајао тамо у шумици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја не знам, мислим је ли он отишао куд или, још наоружање нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је имао и да је био тамо у шумици, Радошевић каже да га је видео?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не знам то, то не могу тврдити јер ипак је то село, шуме окол, ђе је ко стајао иза које букве кад, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном ви нисте били је ли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се десило онда са тим људима, где су они доведени, где су смештени, тај Крајачић, Радошевић?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Крајачића су пустили, то је све што сам сазнао, што сам чуо после, да су њега одмах пустили да оде кући, јер наводно тај који је хапсио њега је познао, шта ја знам, тако њега су пустили, ову двојицу су задржали. Толико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су их сместили?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја кад сам наишао који дан не знам тачно, били су у некој сушари за дуван, лименој, притворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли их чувао неко?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Тај пут је чувао Миливој Лончар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико дана су ту седели?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: То се ја не могу сјетити. Били су док нису били размењени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислим кад су били размењени?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: То не знам, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је уопште учествовао у тој акцији, ко их је довео?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: И то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај ко је познавао тог Крајачића па га је пустио?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да, то је био Лазо Саватовић, тако сам чуо, нисам гледао, мислим то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кажите ми сада ови људи су били ту, после су размењени, јел су били још неки можда заробљени Хрвати ту где сте и ви били?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, били су њих два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико више није доведен ту у Велику Ператовицу?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па послуже је било, долазили, мјењали и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се сећате још некога?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не знам баш пуно по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који аутомобил сте ви возило, ако кажете да сте били?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па некад нешто. Некад сам возио свој комби, некад сам возио камион каки или кад је шта требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то неки војни камион припадао јединици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, цивилно је то све било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био установљен неки затвор тамо?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвор је ли био неки?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ма нису то били затвори, то кад је неђе случајно неко ухапшен или нешто он је био притворен у неку кућу или подрум или шта ја знам тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, где је био то, где је био затвор?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја то нисам обилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате где је било?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: То је било некад у некој кући, чак некад и у неком свињцу или нечему, толико да је јер то се ето пазило, није се то ни имало гдје затварати, послје сам чуо да је и у школи било затвора и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви ту били у Великој Ператовици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то велико мислим, је ли то велико место?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па је, то је све скупа можда неких 9 километара, дужине та територија можда и више што смо ми као држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим то село колико је, је ли велико или не?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па велико је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био Трбојевић Бора и шта је он радио ако знате?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ишао на стражи, куд су кад ко послали кога, ту се ишло, ту је била команда и свако јутро су они распоређивали ко ће шта.

Рецимо шта ја знам, ја ујутру добијем да идем превести то као територијалце, да држе до једне стране стражу или друге и тако те барикаде и тако смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко врши тај распоред?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па био је Чакмак Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он свако јутро тако?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да, свако јутро је он распоређивао, читао ко ће куд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате неког распореда за Трбојевић Бору?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, не знам ја, кад ту је било увјек друкчије, неко некуда ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неку униформу?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па имали смо униформе оне старе што смо били задужени некад као резервисти, и онда ко је имао ко није имао био је у ономе што је имао и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Гледало се рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бора Трбојевић је ли имао?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ако негде добијем блузу од некога, обући ћу блузу да нисам у кошуљи кад је било ладно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Бора Трбојевић имао униформу?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Чујте он је дошао без униформе исто ко и ја, а је ли се он снашао који пут за шта, не знам, али дошли смо сви без ичега. Е сад кад је ко обукао какву кошуљу, ја то нисам ни пратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао он браду тада или бркове?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дугачку косу?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни браду ни бркове?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, нисам ни ја док нисам отишао оданде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кажите ми шта се онда даље дешавало ту у Великој Ператовици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Пе ето то се тако, тако се то држало, били су напади, бранили смо се и тако то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу биле свакодневно борбе и акције или не?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па није било, кад су они напали ми смо онда појачали ту страну и ту се чували више и ако одемо на једну страну, команда јави ајте на другу тамо је јачи напад и тако, то се тако прометало ко куда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када је то трајало?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: До 31.10. онда је био најешћи напад и онда смо се повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрвати су вас напали?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био онај ЗНГ-е или ХДЗ или шта је то било?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ма ко ће знати, ја нисам знао ни како смо се ми сви звали, а ње они тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И како је дошло до тог повлачења?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја сам случајно био на положају у Горњој Рашеници, ја сам ујутру одвезао на положај са камионом људе и тамо је био напад јак и онда је дошао командант батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Чортан Бранко и рекао ми да напустим положај, да идем товарити наоружање у камион и тако сам ја кренуо, напустио положај, негдје после подне, шта ја знам, тако негдје и вратио се до цркве гдје је било наоружање ускладиштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сте ту затекли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ту сам нашао Бору између цркве, њега сам више познао и још кад је ко наишао од људи, ту је био Спасо Матијевић, он је то складиште као држао тамо, издавао наоружање кад је требало и то, и онда смо то товарили у камион. кад смо натоварили кренули смо даље у повлачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то сати кад сте дошли, тај командант батаљона Чортан да вам каже да?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па то је било негдје поподне, то је било гранатирање, ја сата нисам ни имао, дошао сам без ичега тамо, нисам ја то пратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате представу онако отприлике колико је било?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја мислим негдје иза подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одмах је почело то паковање оружја?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да, онда док сам ја дошао до те цркве има ту једно можда 8 километара је ли док сам дошао ту, и онда смо почели са утоваром, да, било је то пун камион тог наоружања, велики камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: И то смо товарили, кад смо натоварили кренули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је све то товарио?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па био сам ја, био је Боро, био је Спасо и још је неких момака наилазило помоћи, али је то увјек бјежало, почне товарити, оде, јер је већ кренуо збјег, је ли, углавном смо ми као најдуже остали и које сам ја познао лично, јер нисмо се ми сви познали. И кад смо то натоварили кренули смо, ту је била моја жена и син један и онда смо се потрпали у камион и кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била Борина породица?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па били су ту недалеко смјештени, али кад сам ја дошао товарити онда су они дошли к мени до камиона, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они са вама дошли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његова породица?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борина породица?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Они су били у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте ви кренули онда за Србију, тад из Велике Ператовице?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па кренули смо у поподневним сатима негдје, кад је тачно било ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли пао мрак?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По дану сте ишли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: По дану и негдје нас је мрак ухватио у Малој Дабчевици, то је можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је колико километара?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па можда 15-так негдје, не знам, нисам то контролисао али ту негдје, ту нас је негдје мрак већ ватао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је кренуо са вама?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Кренула је жена моја, син, Боро Трбојевић и Спасо Матијевић који је то наоружање и пратио, је ли, он је то био и задужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми је ли тада са вама кренуло још неко друго возило?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је кренуло и неко друго возило са вама у исто време или не?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, па ишло је возила, то је била колона, ми смо путовали дуго, јер застану возила, то су трактори ишли и свашта је то ишло је ли, и тако да смо ми у тој колони како се кретала тако смо се и ми кретали. Кад један стане, станемо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остало неко возило иза?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Било је иза возила и напред возила, нисам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остало ту у селу неко возило, у Великој Ператовици?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: А не знам ја, то су биле колоне возила трактора, ја то нисам пратио, шта је иза остало, шта је, сви смо гледали да што прије се измакнемо јер су ту гранате падале непрекидно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док је трајало то паковање возила, овог оружја у возила јесте ви учествовали у томе, је ли учествовао Бора?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Нисам добро разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у том паковању оружја?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бора Трбојевић?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то далеко од школе?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Слабо ја чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је далеко од школе?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Црква?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То место где сте паковали, да?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па не знам можда, па не знам можда 300, 500 метара, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Борина кућа колико је далеко?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Борина кућа је можда 50 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кућа његове тетке?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Кућа његове тетке је само преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се он удаљавао, је ли ишао до куће нешто, или до куће те његове тетке?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, натоварили смо и ишли смо. Јер није било никоме до чекања, гранате су падале, увјек чекаш кад ће пасти на нас, никад не знаш гдје ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли се удаљавао можда овај Матијевић?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не. Није он је бројио то и говорио шта све товаримо и помагао дизати, ми смо некад неки били на камиону, уствари није се то ни могло пратити нити смо размишљали, нисам ја никад мислио да ће то мени требати некад, да ће ме неко питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате Божу Трбојевића?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Божу, да Божу знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели њега можда?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, или уопште?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па иначе сам га виђао, ја сам становао у једној кући он је преко пута имао кућу. Виђали смо се, познали смо се, он је радио у Општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тад у Великој Ператовици је ли имао неки задатак посебни?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не знам. Кад су се ти задаци мењали кад је коме шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је био командир, он је био задужен за затвор тамо и за чување тих затворених лица.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Могуће, могуће, ја то нисам пратио ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био главни у кухињи?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Он је углавном се кретао, био, уствари он је на једну ногу шепао и онда је тако кретао се уз пут, низ пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ко је био главни у кухињи?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: У кухињи је био Мркшић Душан главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам кад сте пошли то за Србију, јесу ли остали неки људи заробљени у школи?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не знам ко је остао, гдје, ја сам гледао своју главу и жену и дјете извући оданде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Гдје је ко био, ја сам са положаја дошао к цркви и даље нисмо кретали се, товарило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу неки људи да су у школи били заробљени неки људи, Хрвати?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Све сам ја то чуо тек у Београду, преко јавног мјења, преко прича са људима, је ли, говорило се било је овако, било је онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми водимо поступак овдје против Боре Трбојевића између осталог и због тога што оптужница каже да је он остао ту и те људе побио, који су били у затвору, а затим дошао у Србију, јесте ви сигурни да је он би са вама све време?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па јесам, једино да се из Србије вратио, јер је отишао у Србију кад и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да кажете? Да ли се сећате још нечега што вас нисмо питали а ви знате?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па не знам ја шта вас занима. Ви питајте шта вас занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми ви сте дошли из Бања Луке, је ли тако, колики су ваши трошкови доласка и ваши трошкови смештаја?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Па ја сам узео човека да ме доведе, ја не могу аутобусом путовати. Њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то заједно са вашом спупругом?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо онда да видимо са њом. Да ли сада има питања? Не. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли ту да товарите оружје, да ли је осим вашег камиона, да ли је још у неко возило товарено оружје за то време док сте ви ту били?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате да ли је неко возило пре него што ћете ви товарити већ било натоварено па отишло?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја видио нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нисте ни чули, је ли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није вам рекао Спасо овај ништа, није вам говорио?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми кад сте ви то натоварили камион је ли остало тамо још оружја или је све било покупљено?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Не, све смо потоварили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све сте потоварили. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли бранилац има питања? Окривљени?

ОПТ.БОРА ТРБОЈЕВИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ми ћемо онда, ви трошкове за долазак тражите, а то онда да регулишемо са спупругом, ако сте заједно тако дошли.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте заједно дошли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То можемо онда тако да видимо са њом или са вама?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: С меном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је заједнички превоз, је ли?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су трошкови.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Још увек по нашем обичају сам ја некаква глава куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико су онда трошкови вашег превоза?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Ја сам дао 100 евра човеку што нас је возио. Платио сам за нас троје спавање 30 евра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које троје?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Жену и за шофера и за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: И вечерали смо, данас ћемо ручати негдје, али то ваљда иде у неке дневнице па онда то иде у то валда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи трошкови су вам 100 евра за превоз.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30 евра за преноћиште и трошкове исхране.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да, и валда ће бити неке дневнице, покриће храну и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то кажем трошкови исхране.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад кажите ми је ли имате рачуне из хотела?

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате.

Сведок трошкове тражи на име смештаја 30 евра за њега, сведокињу Босанац Милицу која је његова супруга и возача који их је довезао. Затим 100 евра на име трошкова превоза од Бања Луке до Београда и натраг, и трошкове исхране, па му суд досуђује за њега, сведокињу и возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нећете наравно да оставите возача гладног.

200 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви ћете по средњем курси Народне банке Србије сада да добијете паре овде од наше благајне, на основу овог решења и то можете да регулишете док сад испитујемо вашу супругу, значи 200 евра у динарској противвредности, то вам је сада негде не знам 18.000,00-19.000,00 хиљада и 200, толико.

СВЕДОК СТЕВО БОСАНАЦ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам можете да идете.

Позовите Босанац Милицу. Добар дан.

БОСАНАЦ МИЛИЦА, са подацима као од 21.06.2007. године, несродна, упозорена, није у завади, упозорена, опоменута након што је положила заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо вас овде данас позвали као сведока, ви сте већ били код истражног судије 21.јуна 2007. године и ваши подаци се претпостављам нису променили, је ли тако? Име вашег оца Борко, рођена `52. године, то је то?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам сада ја издиктирала. Позвали смо вас као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је

кривично дело. Дужни сте да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би вас или вама блиске сроднике изложило тешкој срамоти и знатној материјалној штети и кривичном гоњењу. Требало би сада да положите заклетву, ово сам ја вама сада рекла упозорење, значи да морате да говорите истину, а сада имате ту испред себе текст заклетве, па то треба да прочитате на глас.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Мало ћу, носим наочале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете, ако не ја ћу да вам читам и ви можете да понављате.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам. Позвали смо вас поводом овога догађаја тамо из Велике Ператовице, август, септембар и октобар месец '91. године, кажите ми кад сте дошли у Велику Ператовицу?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: То је 12-13.08., 13.08.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са децом, са породицом?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Да, нас троје смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је син имао тада година?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Син колико је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15 година?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Није ни толико, 12.08.'76. рођен, па он је 12.08. имао рођендан више се ни не сећам који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таман 15-ти, кажите ми где сте се смесили?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Кад смо дошли горе? Кад смо горе дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: У неку кућицу код неке баке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас за дете зато што сте причали код истражног судије да је он био доста уплашен од гранатирања.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Уплашен, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се и ви плашили, а шта је муж радио?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Муж је радио кад је шта требало кога одвести негдје и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли боравио ту у кући или на неком другом месту?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Боравио је и ту и тако кад је шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бора Трбојевић, је ли га знате?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Знам га из Грубишног Поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раније, од пре овог догађаја?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је он радио пре?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Док смо живели нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, док сте живели нормално.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Шта је негдје је радио, не могу се сад сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је радио у сервису за кућне апарате.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Безбрадице?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао браду?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бркове?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Понекад је бркове имао, али браду није. Није имао обичај носити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дугу косу?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био он тад у Великој Ператовици?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Је. Али није имао браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са породицом исто?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Са породицом и послије су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био смештен?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Он је исто у кућу од тетке био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то близу те ваше кућице?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Близу је, па све је то ту село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кажите ми до кад сте ви били ту?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: То је било 31. ваљда 10. тај велики напад и то кад су нас отерали то је било ужасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је почео напад?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: То је почео напад одмах то је било цјели дан гранате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гранатирање села?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили? Јесте се крили, јесте пробали одмах да бежите?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Крили смо се у подруму и то док нисмо морали отићи, док је мало утихнуло да смо морали бјежати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је наређено да се крене?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: То је негдје било, шта ја знам, дан је био, подне, шта је било колико је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вам је био муж?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Он је био не знам ја гдје је био. Дошао је куд ћемо, шта ћемо, то је било комешање, бјежање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте којим превозним средством сте побегли? Којим превозним средством сте бежали?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Дошли смо до те цркве, то није далеко, то је све у центру тог села, ја и син до те цркве смо дошли и оно уплашени, тамо је, да тамо је Стево био са камионом и товарио, ваљда су мислили требаће то оружје, муницију. Дошла сам тамо он је дошао на брзину, тамо смо као дошли ја и син и био је Боро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Спасо, Стево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су радили они?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Товарили су то у тај камион да се креће што прије, јер је то се морало, мора се бјежати, ови су већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико дуго је то трајало? То утоваривање и то?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Шта ја знам колико је, не знам колико је трајало, то је све била брзина, страх и оно хоћемо се извући, нећемо, већ су они ушли у село, ти да их назовемо усташе шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте кренули за Србију?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: За Србију, кренули смо у неко село прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Добро, кад сте ви кренули? Тужиоче.

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не знам колико је сати било, али дан је био, не могу рећи колико је сати јер онда сат није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је све пошао?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Пошли смо у том камиону ја и мали син, Стево, Спасо и Боро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Боро је био дефинитивно све време са вама?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли излазио, је ли се заустављао камион, је ли се он враћао?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Па кад, није се могао ко би се вратио, није се могао вратити, то је само била брзина једна да што прије изађемо отале, и дошли смо до једног села Дабчевица, које, не знам ни ја, тамо се камион нешто покварио али то су били не прави пут, већ пут како смо могли преко ливада смо изашли нас четверо, ја и син и то, Стево је остао да то порави нешто шта је већ како је било да се састанемо у том другом опет мјесту гдје смо тек ујутру ишли даље онда. Онда смо ишли од тог мјеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А током тог паковања, је ли се удаљавао Бора док су утоваривали оружје?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли одлазио?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не то је била једна брзина, није то било могуће одлазити никуд, то је била брзина да се нешто утовари, да покупе људи валда оно што треба најхитније и да бјежимо отале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми јесте ли видели тада Божу Трбојевића?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад док се то утоваривало?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остао неко иза вас ту у Великој Ператовици?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Нисам ја познала те ко је ту био, то је било пар људи, два, три, четири не знам, који су то радили, утоварали још са њима, а ми смо се покупили и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад док сте били у Великој Ператовици, јесте ли знали да има неких Хрвата негде у затвору и тако?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У затвору?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Нисам. Чула сам да је тамо, али нисам ја ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су иза тога када сте ви напустили Велику Ператовицу неки људи остали ту у школи затоврени и да су убијени?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: То смо тек касније чули. Касније кад смо дошли у Београд, кад смо то чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми судимо овде Бори Трбојевићу прво због тога што му се између осталог ставља на терет да је он то урадио, јесте ли ви сигурни да је он био са вама све време?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Није, није могао урадити, то се није, није могао то урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био са вама, је ли тако?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Па био је са нама и није било шансе да се он некуд, да он некуд иде и да то ради, јер је то било, то је била брзина, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је школа далеко?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Доста је далеко од цркве школа. Нисам обилазила, само знам ишла сам неку кућу гледати доле, па то је доста далеко да би се вратио, али су већ морале ући усташе тамо. Не знам ко је се могао усудити да би се вратио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте ви у тој кући где сте били смештени, имали ваших ствари?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Нисам ја имала ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа нисте имали?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Тек нешто мало што сам добила од жена тамо да имам за дјете, нешто обуће јер сам ја изашла, изашли смо без ичега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте тамо долазили камионом да нешто товарите, у том смислу да понесете са собом?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Не, само сам узела у торбу нешто толико да сам круха или нешто што сам имала понјела и оно стварчица за дјете, нисам ништа имала друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац да ли има питања? Нема. Одбрана, окривљени? Не.

Ви трошкове за данашњи долазак тражите на име смештаја и на име исхране и на име превоза и ми смо то досудили заједно вашем супругу, пошто сте тако заједно и дошли. Имате ви још нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛИЦА БОСАНАЦ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам што сте дошли, можете сада да идете.

Довиђења. Ми ћемо сада да направимо паузу и за овим у 12 сати да се видимо овде значи у 12 немојте тужиоце да касните.

За овим суд одређује паузу ради одмора у трајању до 12,00 сати.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави претрес након паузе ради одмора.

Колега добар дан, чујемо се поново.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Добар дан. Посавац Зденко овдје, чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Ви мене чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо добро и видимо вас. Донели смо сада решење да наставимо претрес након ове паузе.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Приступио је сведок Владо Радошевић. Узели смо његове податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узели сте његове податке?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Јесмо. Записник је готов и ми смо спремни за наставак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок Радошевић Владо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радошевићу, да ли се чујемо?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Чујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми сада ваше податке, име вашег оца, годину рођења, ваше пребивалиште и ваше занимање?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Податке особне – име оца Петар, 28.02.1960., Грубишно Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ови подаци које сте дали када сте саслушавани и том испитивању је присуствовао и наш истражни судија и заменик тужиоца за ратне злочине.

Са подацима као у списима предмета, несродан, није у завади, упозорен, опоменут, након што је положио заклетву.

Ја сам сада овде издиктирала једно упозорење које ћу вама дати да вас саслушавамо као сведока, да сте као сведок дужни да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би вас или ваше блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Код нас се то, разумете, је л' тако?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Разумјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код нас се полаже заклетва и ја вас сада позивам да уколико желите да положите заклетву тако што ћете текст да понављате за мном. Можете да положите заклетву?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, заклињем се да ћу о свему.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Што пред судом путем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Ми смо вас позвали овде због догађаја из августа 1991. године када сте и ви заробљени у једном догађају. Судимо Бори Трбојевићу како вам је већ рекао колега па ћете нам рећи шта је било тог 13. августа, односно 13.08.1991. године, шта се догодило са вама, да ли сте видели Бору Трбојевића, шта се даље дешавало док сте били заробљени и тако све што вам је познато.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Да укратко. 13.08. сам заробљен и од тог датума сам до 13.09. био горе на разним мјестима затворен по разним затворима, мјестима, не знам како бих то назвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у сваком случају остајете код исказа, је л' тако, који сте дали? Ви сте већ нашем судији испричали нешто о томе, односно он је био присутан. Ви остајете код тог исказа?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Да остајем све код тог исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте отприлике месец дана провели, је л' тако, заробљени?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Тачно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тада кад сте били заробљени, ви сте били у цивилној одећи без оружја?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Да, у цивилној одјећи, без ознака рецимо никакве војске или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где се то догодило, на путу неком или како?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Да, на путу раскржје Мале Ператовице, рецимо на магистралној цести Грубишно Поље – Вировитица, на раскржју Мале Ператовице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је заробљен још с вама?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па тај дан Иван Вереш. Било је још доста људи који су они заустављали, али ја и Иван Вереш смо се нашли горе у некаквој сушари за духан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' био ту још неко ко је пуштен?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Били су неки људи из Гаришнице, они су одмах у почетку размењени. Сад вам не могу рећи њихово име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми колико људи је учествовало у тој акцији заробљавања?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих униформисаних људи или каквих већ који су вас заробили?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: По моме оно колико сам ја видео, рецимо 13-ак до 15-ак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажем ја униформе, је л' сте ви говорили о неким униформама, какве су то биле униформе?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па то су биле старе ЈНА унифирме, нису баш били сви униформирани, Боро се, добро сјећам да је био у рифлама, Трбојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле ви њега познајете, од раније?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па зато што смо исто годиште, малтене смо одрастали у истом мјесту, Трубишно Поље није велико мјесто, тако да смо и више него знанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми је л' он активно учествовао или је био више по страни?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па рецимо видио сам га тамо он је залегао, мислим да је имао пушко-митраљез или тако био је залегао недалеко од мјеста где су мене привођили и заробили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само то заробљавање како је било, јесте ли тада можда добили неке батине, је л' су вас тукли, како су вас касније спровели до тог места где сте били заробљени?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: То је тешко сад опричати, 30 дана, па не знам откуд да вам почнем, можда да вам кажем да сам смршао 30 кила у тих 30 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' су била ту свакодневна нека малтретирања?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Свакодневно малтретирање је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А услови у којима сте боравили, је л' било хране, воде, тоалета?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па рецимо кренули смо од сушаре, били смо у сушари једној, а иза сушаре у некаквом подруму испод штале и на крају смо завршили у тој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали на чему да лежите или седите?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали на чему да лежите или сте тако једноставно на поду лежали, је л' сте имали кревете?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па тамо на лиму смо лежали, на лиму и тамо где су нас какав је био простор тако смо лежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добијали храну и воду?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па како кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' било услова за одржавање хигијене или WC-а?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Не. Рецимо било је при крају, значи кад нас је већ било 30-ак горе у подруму, онда су рецимо задњих тједан дана кад је дошао ја мислим мајор или пуковник Томислав из Вировитице, он је био заповједник војарне па није могао ући унутра и онда их је натерао да нас пусте ван из те школе. Иначе док смо ми били у тим сушарама и подрума није било, нису нас имали потребе пустати ван уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми како су изгледала та испитивања, шта је био њихов циљ?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па шта да вам кажем. Већином је то било усташе опери, није било никаквог циља. Мене су окривили за наоружавање, односно дословце тако морам рећи за наоружавање усташе, рецимо што није било ни приближно точно или су овог мог колегу, јер смо ми били скупа нон-стоп он је био валда за децу да је рекао да ће клати српску дјецу или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми ко је још био ту, да ли се сећате још неког да је ту био заробљен с вама?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Кад смо пребачени у школу, значи прво смо били ја и Ивица у сушари у том једној испод те једне шталице, тек у школи смо се ми сусрели са Вировитичанима, била су двојица, тројица Вировитичана и са овима из Тополовице, мјештанима Тополовице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је у једном тренутку било 30?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па рецимо било нас је 30-ак тамо један трен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је изгледало то кад су вас тукли, је л' то било ту у истој просторији или су вас водили негде?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па како је изгледало, извукли су нас из сушаре и опери по нама, како кад, некад је било седам људи, колико смо оно успјели видети, видели смо само док смо ишли, док су нас вукли, док смо излазили ван. Обично су нас вукли унутра. Било је и паљење сушаре, рецимо тај човјек који је угасио сушару данас живи у Грубишном Пољу и он је рекао да је једном пред јутро угасио сушару, да није могао више оно да се потушимо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та туча, је л' то, причали сте да је било чизмама, кундацима кад су вас тукли?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па не знам каквог алата није било од класичних пендрека до некаквих, касније сам сазнао да је то било од СДБ-а пендреци па дрвени пендреци, па чизме, па кундаци, а то вам је трајало пуних 15 дана на нас двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали за то време Бору Трбојевића?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Шта је л' сам био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали за то време Бору Трбојевића? Да ли сте га ту виђали док сте били?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Бору Трбојевића сам видео, онај терен кад сам заробљаван и касније кад смо пребачени у школу, значи тамо где смо били сви скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он учествовао у тим малтретирањима, тучама?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па гледајте, баш конкретно за Бору вам не могу рећи да је нешто посебно, мислим да нам је чак једном донесао некакву врећицу јабука доље у подрум. За Бору конкретно не могу рећи да сам га видео, пар пута су нам везали очи, значи за тај пут не знам ко је био да ли је био Боро или није, али за ово што смо видјели не могу рећи да ме је Боро директно малтретирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неког другог?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Нити мене, нити Ивицу колико се ја сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се још неких од људи који су били ту који су вас заробили? Спомињали сте Стојића, Косановића?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Лазо Саватовић да, Косановић Радован, е сад да вам све најбројавам по именима и презименима морао бих се присетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми када сте ви размењени.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Али рецимо баш директно Лазо Саватовић је био тај који је дотрчао и који ме је избацио из комбија и шта да вам кажем, одмах ми је набио цев од калашњикова у уста. Сетио сам се Томиша Сладојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био још неки Бора осим Трбојевић Боре?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Је, био је Боро, али ишао је са мношћом у школу, то је моје фарбе, жут је, сад како је њему презиме, били смо и скупа у војсци у Тузли, не могу вам рећи његово презиме, знам где му је кућа и све али презиме не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде имали прилике да видимо Рекић Бору.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекић Бору смо имали прилике овде да видимо.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Рекић Боро је био касније, он је био горе у подруму исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је л' био неки Давидовић Бора?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давидовић Бора?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Давидовић Боро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Познато ми је име и презиме али бих морао видјети ту особу да потврдим да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми када сте ви размењени ко је још све размењен с вама?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Размењен је, мало ми је меморија слабија, човек из Тополовице, син му је остао горе јер се морао вратити назад јер су га на то присилили, сад ћу вам се сјетити презимена, можда да ми помогнете. Син му је остао горе и рекли су му ако се не врати да ће му сина убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Чапо Мишко?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чапо Мишко?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Није Драган него, не могу се сетити презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је остао?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Знам да је из Тополовице и да му је син остао горе и сад где живи у Буковици ја мислим код Вировитице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми јесте ли видели можда Селеша Жељка?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селеша Жељка ту је л' био затворен?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Оппростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' био затворен с вама?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Како сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селеша Жељко.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Је, је, Жељко је био с нама у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није размењен?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Селеша Жељко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Не, па Жељка су убили горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да сте нешто чули о томе ко их је убио и како?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па видите, ја сам кад сам размењен био сам касније припадник војне полиције РХ и у току операција које смо ми повели горе против њих дошао нам је човек одозгора Вендел, Шклебек Вендел и кад сам с њим разговарао он је рекао да је преживео горе стрељање, значи из разговора мога с њим. Ја му нисам вјеровао прво да је он уопће преживио и да је он уопће био у подруму, јер нисам вјеровао да се ико може извући од тамо жив. Међутим, он ми је рекао да је имао храбрости да кад је чуо да они одозгора иду, на неки начин је он осетио да ће они пуцати, да ће их стрелјати, значи у једном дјелу подрума, то је школски подрум, он је имао храбрости и снаге сакрити се, док ова тројица остала који су били они нису. И онда ми је он испричао, шта да вам кажем, ја сам прво мислио да он лаже да је био у подруму, да је нека патка можда јер ми још нисмо прошли цели терен горе, међутим, осетио сам га по мирису, тај мирис дан-данас тог подрума ми остао у сјећању, тако да је он рекао

мени точно ово што вам могу рећи да су пуцали - Божо, Боро и Боро. Ето то је пок. Шклебек Вендел мени рекао. Значи, Божо Трбојевић он је био шеф затвора, био је инвалид на једну ногу, а Боро и Боро могу бити једино Трбојевић и Рекић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то он рекао или сте ви то закључили?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Рекао ми је за Бору Трбојевића. За овог другог Бору не могу тврдити који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Опишите нам још мало то, већ сте говорили о томе, о том подруму који је преграђен са неким зидом итд., само нам то још мало опишите?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Слушајте овако, то вам је подрум, а шта ја знам дубине можда једно својих има 10-ак метара, има рецимо ту негде 10-ак метара, ширина је значи једно 4, 5 метара и у једном дјелу је преграда, значи на једном крају ужем крају је преграда. То је вјероватно било нешто некад су за кромпир користили и тако је и та преграда је, у ту преграду тамо смо ми вршили нужду на почетку и по изјави Шклебека Вендела он се тамо скрио у тај ћошак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви тај разговор с њим обавили као службено лице или је он то вама овако причао шта је чуо?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Слушајте, то је било практички ми смо ослободили онај део подручја и он нам је био једини преживјели тамо с наше стране кога смо нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он вам је причао шта се десило?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па како да вам кажем да ли је било службено, нисам водио никакав службени записник о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично вам је причао шта се догодило?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Али сам се интересирао за ове људе који су били са мном горе у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: На тај начин ето то ми је практички било прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете још да ми кажете како је изгледао Бора Трбојевић тада у то време? Је л' имао браду, бркове? Је л' имао касније униформу? Ако није тамо тог 13. августа имао?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Слушајте, Бору јако добро познам и сад да сам баш гледао на њему шта је обучено, сјећам га се само оног првог тренутка кад сам заробљен, могао бих сигурно рећи да је имао траперицу и рецимо горе некакву јакну. Да ли је то била од она ЈНА јакна или некаква маслинаста јакна, не могу вам сад рећи. Али познам њега добро као особу, значи нисам ни памтио од чега је био обучен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да вас питам везано за овај разговор који сте водили?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Међутим, то сам вам хтео рећи. Боро је био горе стражар нама у затвору и ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за овај разговор који сте водили са Шклебек Венделом, ви сте једном приликом причали како је он вама рекао да је прво бачена бомба и да су тек онда?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Ево овако, то се добро сјећам кад ми је рекао, прво су пуцали и на крају су бацили бомбу ако се добро сјећам да су прво пуцали сва тројица из аутоматског оружја и да су на крају још бацили бомбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питам вас зато што сте једном приликом рекли приликом једног испитивања да су прво бацили бомбу, након тога су дошли Трбојевић Божо, па онда још један Боро из Велике Ператовице који мислим да се зове Саватовић?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Признам да можда мало другачије сад говорим јер доста времена је прошло од тог разговора са Венделом, значи да ли је било прво пуцање или бомба. Ја сад мислим да је било прво пуцање, да су прво пуцали из аутоматског оружја. Прије да су бацили бомбу па пуцали, не знам сад, не могу вам то тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али у сваком случају упечатљив вам је остао тај разговор?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упечатљиво вам је остало то што је он преживео тај догађај, што је преживео све то Шклебек Вендел?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Ако сам добро схватио питање, њему ништа није могло бити јер је био иза оног зида тамо, а каже да је остало мјесто тамо где је он лежао па су они мислили да су сва четворица тамо и да је то било у журби. Да ево сад се мало присјећам, да је то било у журби и зашто му вјерујем то пок. Шклебек Венделу, јер они нису знали горе и то је подрум школе и није за очекиват кад неко разговара горе у ходнику да се у том подруму све добро чује као да разговарамо на метар удаљености, у земљи да се све чују разговори одозгоре, тако да смо ми пуно пута чули оно што су они разговарали, а они тога нису били сјвесни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да додате?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прећићемо сада на питања чланови већа можда имају питања? Не? Заменик тужиоца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да вас питам, у једном од својих исказа пред судом тамо у Хрватској кад је било суђење, причали сте о томе како је све то почело, да су почетком августа се скупили Басташић Милан, Чакмак Раде и још неки људи, је л' можете мало о томе да нам кажете, пре него што је почео сами оружани сукоби, како је дошло до избијања сукоба?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Значи, ви хоћете ове догађаје прије тог 13.08. прије заробљавања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па слушајте, шта да вам кажем, било је код нас исто као и свуд другдје како је то почело тамо доље на Плитвицама, кад је почело се препуцавати, значи добро се сјећам тај дан је био уторак и пуцало се

доље по Пакрацу и околици пошто је ту увјек било викендом и ми смо очекивали да ће нас напасти викендом јер знали смо да су се они горе наоружали и да се спремају, знали смо точно да је Раде Чакмак да им је вођа. Ја сам се у то вријеме већ прикључио рецимо некаквом Збору народне гарде, нас је било свега 15-ак у цјелом мјесту и били смо наоружани рецимо ловачким оружјем, никаквог другог оружја нисмо имали и по ноћи смо држали страже. Ту ноћ прије него што сам заробљен био сам на стражи у Шумарији са рецимо негде до пола шест ујутро. Са многим је био и покојна браћа Ловренци су били који су исто убијени горе у Ператовици, а Чакмак ме је дочекао рецимо кад су ме заробили. Чакмак Раде ме је дочекао рецимо на једном раскршћу су ме заробили, довели су ме 5 км даље на друго раскршће у Малој Ператовици, тамо је Раде сједио обучен у униформу ЈНА и где се он представио као вођа и још ми је рекао је л' ми је то требало. Ето то је то. Не знам шта бих вам још рекао око тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тамо у том поступку у Хрватској наводили сте да вас је и Боро Трбојевић тукао, а после у овом другом исказу, као ни данас не помињете да вас је тукао? Када вам је у истрази, када је наш судија долазио и ја кад сам био пред вашим судом када смо вас саслушавали, то је било 12. јуна 2007. године па када смо вам то предпочили ту разлику, онда сте рекли да вас је Бора Трбојевић јесте тукао али да то није било као што су вас други тукли, да вас је више нагуркивао са пушком? Хоћете ли то да нам објасните мало?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Могу вам објаснити. Боро док му није било шефова, док није било значи Стојића, док није било Радована Косановића и тако, Боро је био добар с нама као да смо нормално сваки дан како смо и били добри знанци, више него знанци, јер смо чешће били друштво и седели смо у друштву и пили као пријатељи. Међутим, кад су му дошли шефови онда се знао наруговати, гурати пушком и оно мало. Чим су они отишли он више није био такав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми јесу ли ту долазили кад сте били у школи у том подруму, јесу ли ту долазили да вас туку ту у просторији или су вас негде изводили?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: То вам је било, гледајте од тих 30 дана можда нисмо тучени, ајде рецимо, напамет ћу вам рећи 7 дана. Конкретно у школи у Ператовици су нас водили рецимо Стојић Миленко и Косановић мислим да је Бранко он је припадник био полиције српске и онда су нас тамо табањали под тим орахом. Има један орах испод школе, тамо су нас табањали, па су нас знали изводити пред школу, па смо на пример ако хоћете појединости заробили су хрватску заставу па смо морали пишати по тој застави. Било је проблема онај ко није могао, мислим је л' потребно да то све набрајам и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите, мене ово интересује, кажете одведу вас или под орах или негде на друго место да вас испитују и да вас тако муче, је л' они дођу тај Стојић и Косановић по вас или неко од стражара вас води на то испитивање? Је л' сте чули?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Оппростите, ја стварно слабије чујем. Да ли ме је неко други приводио, одводио или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, је л' дођу Стојић и Косановић да вас воде на то испитивање у подрум или вас одведе стражара па чекају тамо?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па водио нас је или Боро или тамо ко је био у смјени у стражари. Једно вријеме су, није Боро био цијело вријеме горе као чувар, јер једно време могу вам рећи да су дошли мештани из села Велике Ператовице, а то је рецимо негде било у трећем тједну како смо заробљени и они су рекли да су се сами јавили да би нас чували јер је већ био пун подрум, били су и мјештани Тополовице, цивили, ајде назовимо их цивили тамо заробљени па су се они изборили да они нас чувају да нас они не би поубијали јер више ни они нису знали шта се дешава. То ми је дошапнуо један човек, морао бих га видети да вам кажем име и презиме његову тако да су дошли. Не могу се сјетити, али углавном знам да су то мештани Велике Ператовице и они су нас једно време чували у затвору, али првенствено у почетку је био нон-стоп Боро и Божо Трбојевић и једног и другог особно познајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми још нешто о томе како сте разговарали са Шклебек Венделом, данас сте казали да вам је Шклебек рекао да је Трбојевић Бора један од тих људи који је дошао да их побије, али сте раније објашњавали да Шклебек Вендел није знао Бору Трбојевића по имену, по презимену заправо па сте говорили о томе да сте ви из његове приче то закључили да се ради о Бори Трбојевићу?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па слушајте, шта да вам кажем кад је он мени рекао сад, нисам ја знао да ће долазити до тог суђења и како ће долазити, углавном ја могу, ја тврдим да је мени пок. Шклебек Вендел рекао кад сам питао ко је пуцао, рекао је Божо, Боро и Боро. Ево ја вам то. Пошто је Боро био горе Трбојевић, можда сам ја и закључио да је то Трбојевић. Да ли је он мени рекао Трбојевић или не, немојте ме сад држати за ријеч, али друге Трбојевић Боре нису могле бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја немам више питања.

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: У ствари не знам, углавном Божо, Боро и Боро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вам прочитам ово, пошто је тужилац завршио, овако изгледа тај записник, ја то морам да вас питам, 12. липањ 2007. године, вашем испитивању присуствује овде присутан заменик тужиоца Небојша Марковић, истражни судија из Београда Милан Дилпарић, и то се све обавља у Жупанијском суду у Бјеловару, па каже овако у записнику: «Кад је мени Вендел Шклебек говорио о том догађају који је он једини преживео, он ми је говорио да су у подрум ушли Божо, један Боро и још један Боро, али ми није спомињао никакво презиме, па ми није спомињао нити презиме Трбојевић, а ја сам закључио да се ради о Бори Трбојевићу јер другог Боре осим њега тамо није било». Па онда иза тога кажете: «Јесте био је тамо и Бора Рекић, носио је црну шубару са кокардом, а знам да сам истога виђао кроз време када сам био заробљен у подруму». Дакле, да ли вам је Вендел Шклебе рекао Бора Трбојевић

и да ли је било још неког Боре Трбојевића или Боре само? Ко вам је рекао презиме Трбојевић? Из овог овде произилази да вам Вендел Шклебек није рекао?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Не могу вам то потврдити. Не могу се сјетити точно нити сам то меморирао, логички је било ако ми је он рекао Шклебек Вендел да су били Божо, Боро и Боро, пошто су били два Боре док сам ја био горе два тједна, нисам даље испитивао који су. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Да видимо да ли одбрана има питања? Не? Окривљени Бора?

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Имам једно питање. Да ли то није било Боро Рекић и Боро Глежнић?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Молим?

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Да ли то није био Боро Рекић и Боро Глежнић?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Како Боро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита окривљени да ли, он претпоставља да су то можда били неки други, каже Боро Рекић и Бора Глежнић?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па гледајте, ја сам добро познавао Бору Трбојевића и Божу Трбојевића. За оног трећег Бору да је он Рекић ја сам њега само знао из виђења, за оног трећег и остало ја вам не могу даље презимена тврдити. Боро Глежнић вероватно га познам, али по имену и презимену док га не видим не могу рећи, јер ја те људе нисам, ја сам неке људе знао. Ево Божу и Бору сам познавао, Трбојевића баш особно, али ове друге знао сам или по имену или по надимку или из виђења и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам. Да ли има још питања.

ОПТ. БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Нема питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли ви имате још нешто да додате, да кажете да ли сте се нечега још сетили?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Немам више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. Ми смо на овај начин завршили испитивање ваше. Поздравићемо се с вама, поздравићемо се с колегом, обзиром на ове трошкове који су сад овако неуобичајено пали на ваш терет, ми ћемо то морати да касније регулишемо, дакле након овог поступка кад будете доставили податке колико је све то коштало. Колега, чујете ме?

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Чујем вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо морати онда касније да регулишемо.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Чујем, чујем, све сам чуо везано за трошкове и за поздраве. Такође поздрављамо колеге из београдског суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам много, хвала вам за ово данас. Доставићете нам податке везано за идентитет и наравно овај захтев за рефундацију трошкова.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да, ја ћу вам доставити записнике о идентитету, а такође и писмо од сведока Ченгића који није приступио, којим оправдава свој изостанак због болести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је болестан, а ако је доставио писмо то значи да се опоравља?

СВЕДОК ВЛАДО РАДОШЕВИЋ: Па можда није то он писао. Ја мислим да није он то писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда хвала вам. Онда нам доставите и то и на овај начин ми сада завршавамо ово испитивање путем видео-конференцијске везе. Добро, хвала вам. У сваком случају режија сад може да врати овде на мониторе слику из суднице, а ми још једном поздрављамо колеге из Загреба.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Поздрав вама. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: До виђења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, ја сам чуо да је јављено да је тај сведок имао мождани удар и да он вероватно неће бити способан па с обзиром да он није толико битан, ја предлажем да се прочита, односно одустајем да се он саслуша путем видео-конференцијске везе, а предлажем да се прочита његов исказ који је дао пред судом у Хрватској на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га сада овде тражим, односно дао је пред судом у Хрватској 27. студеног, то би био децембар?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И том испитивању је присуствовао истражни судија Милан Дилпарић и Миољуб Виторовић, заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то је из наше истраге, али има и на суђењу, али добро, свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта каже одбрана? Онда ћемо то припремити за следећи пут овај други исказ, сем ако ви сада немате датум. Ви имате колегинице да ли вам треба то у фотокопији за вас и окривљеног? Доставићемо вам то па ћемо онда то следећи пут са осталим доказима да прочитамо ако се ви не противите јер је сведок доживео мождани удар.

Ми смо то обавештени још раније. Сада да наставимо са испитивањем, ја сам обавештена да је ту још један сведок Пеулић. Онда да испитимо још сведока Пеулића да се договоримо за сутра. Позовите га.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок Пеулић Слободан, са подацима као у списима предмета,

Несродан, није у завади.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву изјави:

Добар дан. Ја сам сад издиктирала овде да су ваши подаци исти као кад сте саслушавани пред истражним судијом, је л' тако?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству, нисте у завади овде са окривљеним?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству, нисте у завади са Бором Трбојевићем?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте као сведок. Као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите. Можете да ускратите одговор на питање које би вас или вама блиске сроднике изложило тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Дакле, да ли сте то разумели? То вам је упозорење да морате да кажете све, али имате право да уколико нека питања директно вас терете да кажете нећу на то да одговарам или неког вашег сродника. Сада треба да положите заклетву. Ту имате текст испред вас. Прочитајте га гласно.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам. Позвали смо вас овде због догађаја из августа, септембра и октобра 1991. године. Како су почели сви ти сукоби и немири у Хрватској, где сте ви били, шта сте радили и где сте били у та три месеца за која вас питам?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Био сам код куће, доле код Ператовце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешавало у Хрватској 1991. године?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: 1991. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: За догађај на Билогорима, значи. То је све почело, фактички почело са трагичном погибијом Кучук Стојана, па онда последице тога и нападаом Хрвата на наше село скидањем српске заставе с дома, малтретирањем у Грубишном Пољу, у фирмама, привођењем и тако. Онда смо се ми организовали и остали у својем селу до даљњег. Они из Даља су нас фактички нападали, малтретирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' се ту формирала нека јединица или територијална одбрана?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: То Грубишно Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командант?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Раке Чакмак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то био неки Бијелогорски одред?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ма то су они прозвали Бијелогорским одредом, то је био ТО Грубишно Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле вам оружје?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па вјероватно од војске смо добили, није било оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали оружје?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: А имали смо ми своје приватно неко, већином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' сте ви имали на пример?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Имао сам и своје приватно и од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли имали неки задатак у тој јединици ТО?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Био сам у полицији зато што сам био у полицији у резервном саставу полиције прије тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командир полиције у том одреду?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Стојић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миленко?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Миленко, била су њих тројица Стојића, Илија није, Миленко чини ми се да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миленко је био овде и каже да је он био. Је л' било још неких који су осим Раде Чакмак, Миленко Стојић, је л' био још неко тако тамо од старешина?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Загорац Живко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он био?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Био у штабу не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Божа Трбојевић је л' имао неку посебну ту командну функцију?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Боро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божа Трбојевић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Божа Трбојевић, покојни Божо он је био командир страже у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде окр. Бора Трбојевић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Бора Трбојевић је био око кухиње једно време радио и био је доље у стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Код затвора једно време, али већином је код кухиње био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажите ми кад је тај затвор установљен и кад је, одакле Бора Трбојевић уопште ту, је л' он ту живео у Великој Ператовици?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Он је имао кућу у Великој Ператовици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је дошао ту, је л' он живео ту иначе у тој кући или је дошао ту?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Он је дошао негде половином осмог месеца, живео је у Грубишном Пољу и радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се сад ту све дешавало у Великој Ператовици, одакле затвор ту?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па пошто су они масовно хапшени, тј. Србе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они, мислим све онако?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Усташе, Хрвати, било како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово се снима па да то може да се.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ја за њих имам назив једноставно усташе, пошто то и јесу за мене, не знам за кога другог како. Они су хапсили масовно Србе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивиле обичне?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Цивиле обичне да. Ми смо сви фактички били цивили, али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли били у ТО или сте били цивили?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Цивили у ТО, ето, војник, како год ко, припадник ТО-а, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они у чему су они били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Они, били су у разним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којој организацији тој као војној?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па и војној и полицијској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрвати?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Пошто су хапсили и наше мјештане из Велике Ператовице поједине Србе су похапсили из Грубишног Поља, онда смо и ми хапсили њихове Хрвате, усташе мислим за које се знало да могу ићи у размену да би своје људе извукли да их не малтретирају и не убијају што су после и радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад је почело хапшење?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: И тад је почео тај затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим кад је почело то хапшење па кад је почео затвор?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Почело је у осмом мјесецу после њиховог хапшења Живка Четковца, па онда је, ко је онај с њих ухапшен Димић, па су момци неки ухапшени и претерани за Бјеловар, Срби који су они малтретирани и тако, Мића Станић који је код своје куће у Грубишном ухапшен, значи код цивилних убит, Драган Мачак и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кад је онда почело хапшење Хрвата?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: У исто то вријеме како су они хапсили тако смо и ми хапсили њихове за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте онда радили с тим људима?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ја колико знам да су размењени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док не дође размена где сте их држали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам, било је нешто размене према Грубишном Пољу, нешто према Вировитици где су се сад из штаба како се то договорило ја нисам био у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте их држали кад су ухапшени?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: У школи у подруму, бившој школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога? Је л' било затвора на неком другом месту?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да било је горе код штаба, јер је то сушара углавном просторија нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' био у некој штали затвор?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Штали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, прво сушара, па штала, па школа?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће? Каже нама овде сведок овај који је био малопре путем видео линка да је он човек био и у штали чак – био у сушари, па у штали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Могуће. У селу је било штала, могуће да је био и у штали, ипак је то време прошло од 1991. године до сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали ту неке активности у вези хапшења неке посебне пошто сте били полиција?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па ишао сам и на та хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На та хапшења за размену јесте ли ишли?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли 13.08. тако у неку акцију?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Госпођо, морате ми рећи о чему се ради, датума се не сећам, то је датум стриктно 13?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су неки људи ухапшени, неки Радошевић? Је л' знате Радошевића?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он ухапшен, је л' ишао тад и Бора Трбојевић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Доље је био у ливадама, како се те већ ливаде зову, где је било хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој акцији је л' био?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он учествовао у тој акцији хапшења?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па био је ту, а сад да ли га је он лично ухапсио или није, а био је ту присутан као и ја и сваки други, јер нас је било доста ту што смо се бојали да неће бити напада од Грубишног Поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и је л' тад одмах установљен тај затвор у школи или после тога? Влада Радошевић каже да је прво био у сушари?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па онда је био прво у сушари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И колико је тад било људи у затвору?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Пет, шест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад је у школи установљен затвор?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ту је било више људи, не знам број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били ви у том затвору, у том подруму?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ја знам тај подрум како је изгледао али нисам у то време био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' има WC ту негде посебно?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Док сам ја био у њему, у подруму доље није, али је био у згради WC, јер ја сам ишао у ту школу па знам отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' сте давали овим заробљеним људима храну, воду и то?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Нормално да су им давали храну и воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кажите ми је л' су ти љиду сви размењени или се нешто с њима десило?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се с њима дешавало док су ту у затвору док чекају размену?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате? Где сте били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: У Великој Ператовици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате шта је било ту с људима, одете на пут, заробите их, сместите их у неки затвор?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: И шта је била више моја дужност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас то питам?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ништа, ја с тим више нисам имао контакте с тима људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С којим активностима сте настављали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ни са храњењем тих људи ни са чувањем, ни с ничим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам онда које су биле ваше активности?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ја сам био војник, био сам у тој полицији и био сам на привођење и довођењу до штаба и ми смо их тамо предавали у команду и ми даље с њима нисмо имали никакву активност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта се с њима дешавало?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' их неко тукао, испитивао?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да то полиција ако ухапси, ваљда полиција испитује?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да, али не испитују обични полицајци него инспектори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели те неке људе који су били ту, јесте их виђали да су имали неке повреде?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Нисам их ни виђао нити сам причао с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' знате шта је радио Бора Трбојевић, је л' их он испитивао?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Није, Бора је био чувар обични. Значи, човек који је чувао стражу около, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Око те школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је онда био ту за испитивање?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Вероватно из штаба и командир те страже
Божо покојни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и колико сте укупно имали заробљених људи?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Селеша Жељко је л' вам познат?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селеша Жељко?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Је, покојни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покојни Селеша?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је имао година?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: 16 чини ми се да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га довели у затвор? Је л' он размењен?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Колико ја знам после колико сам чуо јер ја на
крају кад је био пад Бјелогоре нисам био горе али колико сам после чуо да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' има још неко ко је тако као он завршио?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Неких имена се не сећам али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли учествовали можда у акцији на село
Тополовица?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било с том акцијом, кад је почела, ког дана
или отприлике у колико сати? Шта се сећате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Дан не знам тачно да сам памтио да вам могу
рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми дан, каже тужилац да је то било 20.08. а и
неки сведоци, односно сви сем вас отприлике то опредељују да је било 20.
августа, сад не знам да ли се ви сећате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то било у јутарњим часовима?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Око подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око подне? И како је изгледала та акција и шта је био
њен циљ?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Гдје сам ја био могу причат, не знам за даље,
а гдје сам ја био у тој акцији могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Наш циљ је био да од покојног Селеша
Жељка ухапсимо оца за размјену, е ту сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: И дошли смо, пошто он по неким сазнањима,
не знам сад које, није био код своје куће нег је био, а вама пише ту сигурно код
чије куће, име. Не знам име, ту, ми смо дошли ту, била је једна кућа испред, ја

сам био у том дворишту те куће испред, пошто је он био на тавану у тој кући иза и вјероватно је пружао отпор чим се је запуцало, чим је почело пушкарање значи морао је пружат отпор. А ја вјерујем да је пружао отпор јер је свом сину малољетном дао пиштољ са врећицом метака, малољетном дјетету, вјероватно је био спреман пружит отпор чим је дјете своје наоружао. Због тога му син и је отеран у Ператовици, јер нама, нас дјете то није занимало, него што је било нађено оружје у њега. Вјероватно је пружио отпор одозго чим се почело пуцат, јер он нама није требао ники другчији нег жив за размјену, чуло се је детонација једна, то је све, ето о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био још с вама?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Био је комплетан тај вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Комплетан тај вод, вод полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а мислим од људи, овако, од имена?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Били су, био је и Вуковић, Вуковић Жељко, Чакмак, Милорад и тако, покојни Виктор, Вицо, чини ми се да је био и овај покојни Љубан, Ковачевић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Лаза Саватовић, Мркшић Душан?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Мркшић Душан није био, Лазо Саватовић није био, Боро није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косановић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па има Бранко?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранко Косановић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не, он је могао да буде на другом дјелу, али не ту. Код те куће где се то дешавало није био ни Лазо Саватовић, ни Бранко Косановић ни Мркшић ни окривљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај први део, како други део, то не разумем?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Пошто је то село, а у том селу је било екстрема хрвата доста, па је било подјељено ко ће, фактички која ће група кога привести, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у тој групи где сте били ви нису били ови људи?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ови нису људи били, нико, ни кога сте ви набројали ни кога сам ја додао сад, Бору и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви сигурни да сте били у тој кући где је био Селеш Јосип?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви сигурни да сте били у дворишту ту где је био Слеш Јосип?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели кућу где је он био?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да. Јел треба да нацртам како је изгледало и где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле неке жене?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Јесу. Ја сам чувао те жене у тој кући, у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате неких од тих жена, да ли се сећате неке од тих жена?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не, ја њима нисам знао имена ни онда, то старије жене биле за мене, ја сам био 21 годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их познавали од раније?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не, не, можда из виђења, али не знам имена никоме сад да кажем Мара Марковић јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су те жене биле?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Биле су у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим током акције, током пуцања?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: У дворишту, ту испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису биле у штали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвојене од мушкараца?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не, били су на дворишту сви, чак и син његов покојни је био у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био с њим, са Селеси Јосипом?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам, после сам чуо да је била жена једна, не знам јој ни име, сад да не, да је била једна жена с њим на тавану горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из чега је пуцано на таван?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Из аутоматског оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бомба нека?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Ја сам чуо детонацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви видели уопште тај таван, јесте ли били у позицији да видите?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Једно време јесам кад смо дошли, али нисам последије јер сам, кућа ми је од ова, кућа ми је видик, нисам могао видете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био ваш циљ тако кад стојите иза те куће?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па зато што сам чувао ове овдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте све чували?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Сад, ти сви који су били у томе, у то вријеме у том дворишту, сви су били ту, да не би неко настрадао били су склоњени за ту кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у тренутку кад је бачена бомба нисте могли да видите?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Нисам могао видит ко је бацио бомбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу нама овде овако, саслушали смо Катун Котаран која је дошла.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ката Котаран која је дошла из Хрватске, била овде, и она каже да је ту у дворишту су жене одвојене од мушкараца, и у штали биле закључане док је трајала та акција све до увече.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: До увече акција трајала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне су биле у штали до увече и увече су се ослободиле, она откључала врата и изашле.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Оне су можда су остале у шталу када смо ми потерали те мушкарце горе, а у то време док је била акција биле су на дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте заробили тада?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам, двојица, тројица су били приведени, тројица, четворица, највише четири са покојним Жељком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па смо онда данас саслушавали.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Који су пуштени, људи, колико се мени чини сви да су пуштени сем Жељка, из Ператовице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж ове Кате Котаран је такође био заробљен и његово тело, односно његови остаци нађени су '93.године, онако растурени у једној шуми у близини Велике Ператовице?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже данас, саслушавали смо и Селешу Јосипа, то је отац овог Селешу Жељка.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Знам, знам о коме причате, њега сам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био на тавану и каже да је видео како Бора Трбојевић баца бомбу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Немогуће, Боро Трбојевић није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви видели тај део између те куће, то јест где сте ви стајали и те друге куће на којој је таван?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Госпођо, Боро уопште није био у, није дошо ту, значи није био присутан у то вријеме у тих пола сата на примјер, није се могао створит од некуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ката Котаран каже да је видела Бору Трбојевића, да га познаје?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Госпођо, ја се могу заклет, не са овом заклетвом, где хоћете било с чим, да Боро у то вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклели сте се.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да у то време Боро Трбојевић није био ту, код те куће, мислим то су глупости за мој појам, ја сам у овом несретном рату провео 50 месеци, после тога свега, у Босни, што у Босни и околостану госпођо данас ми није јасно та његова изјава да је видио са тавана да неко баци бомбу на њега. Па ево сад да се идемо на било коју кућу гађати јајима, а не бомбама. Од нас присутних сад у судници, ево и њега који каже да је видио то, није ми јасно ко ће гледат кроз прозор да неко баца бомбу на њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каже Ката, Ката Котаран каже да је Бора Трбојевић одвојио жене и док су оне улазиле у шталу да их је тако одвојио, њу ударио ногом и затим те жене затворио у шталу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Госпођо кажем вам да није био у то вријеме ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми још тада те људе које сте затворили, одвели тамо у Велику Ператовицу у школу, шта је било са њима?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кад сте ви били тамо?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Био сам до пред крај, до једно четири, пет дана прије него што ће пасти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте отишли?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па зато што сам имао мало дјете и жену у Босни, отишо сам видјет жену и дјете, имао сам дјете старо 10 дана које је отишло у избјеглиштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте се уопште враћали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Нисам се стигао вратит у Ператовицу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми овде.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Враћао сам се у Славонију, али нисам се стигао вратит у Ператовицу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога што ми овде водимо поступак између осталог и због тога што кажу да су остали неки људи у затвору, и да је их је приликом напуштања Велике Ператовице, да су они убијени и да је то између осталих урадио и Бора Трбојевић.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули за то да су ти људи.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули да су ти људи убијени ту у подруму?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам да је неко убијен али, међу њима сам чуо да је убијен мали Селеша, али не знам сад нека имена да вам ја кажем е убијен је тај и тај, знам за њега, не знам даље за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је одлучивао о томе ко ће да се размени, ко је доносио одлуку?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па вероватно из штаба и хрвати за кога су хтјели, за кога су они хтјели да мјењају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Јер ако ми моремо нудим Марка и Павла ако он за њих није интересантан, они нису хтјели мјењат србе за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још нешто чега се сећате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: У вези чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези свих ових догађаја, тог временског периода тамо, шта се ту дешавало са свим тим људима?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Дешавало се свашта, дешавало се да смо размењивали наше претучене, пребите, то сам виђао. Да су нас нападали, да су побили цивиле за које нико до дан данас ни да макне малим прстом и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је изгледао Бора Трбојевић у то време?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Само мање сјед него сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А брада, бркови, униформа?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брада, бркови?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Браду и бркове Бора није носио никад колко ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми, јел с њим био још неки други Бора?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Било је Бора колико хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад у то време у том вашем одреду. Ко на пример?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Боро Давидовић, Боро Рекић, Боро Сладојевић из Мале Ператовице, не знам сад из тих села српских могу набројит кад бих се сјетио Боре би било, Бора је српско име и било је заступљено код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли чланови већа имају питања? Не. Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да ли зна од чувара у затвору осим Боре Трбојевића јел било још неких Бора?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Знам, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још неко звао Боро?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Боро Рекић био чувар доље, е сад не зна је ли био још који Боро али знам пар људи који су били у затвору чувари и био је Боро овај, Божо заправо, није Боро нег Божо командант, а био је Боро Рекић један од чувара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, да ли бранилац има питања? Изволите.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Реците ми у тој акцији 20.08., јел судјеловао Вуковић Жарко и Чакмак Миливоје?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Рекао сам да су били припадници тог вода у ком сам био и ја да су били и они самном.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Тај дан у тој акцији хапшења?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да, између осталих.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Мало пре сте споменули да сте пет година провели у рату?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Па ако можете и ако суд дозволио то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 50 месеци.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: 50 месеци, да. Ако суд дозволи питање, кад се баца бомба, значи кад се баца колико треба секунди, минута да се она активира?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Бомба се активира одмах чим је испустиш и из руке, ал до експлозије је потребно пет, шест секунди, десет највише, мислим

врло кратак временски период. Значи док она излети из руке она је већ активирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сведок из искуства, јел тако?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЖЕЉКА ТОМЉЕНОВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени да ли ви имате питања?

ОПТ.БОРО ТРБОЈЕВИЋ: Немам питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. да ли ви имате још нешто да додате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Једино да додам да овај момак уопште није био ту у Тополовици у то вријеме код те куће, то су баналне ствари да човјека који није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ови сведоци због чега онда баш њега изабрали?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш њега?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Не знам други, али Селеш на пример он је по мом мишљењу, њему је све један србин крив, све један србин крив за сина, зато што му је син убијен, мислим мени момка жао, није ми жао старог Селеша ко њега, али ми је момка жао зато што је настрадао очевом грешком, фактички, по мом мишљењу, ја имам сина 17 година, значи негдје сад је мали 17 година, толко је он имао онда, 16-17 година, и дат том дјетету таквом дјетету, ко сад да дам свом сину пиштољ у руке за време рата са другим народом, ја сам га убио, није га убио онај ко је пуцао у њега, нег сам га ја убио, то је моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле мислите да је то због тога што му је син настрадао, добро. Кажите ми да ли имате трошкове за данашњи долазак?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Па имам што сам долазио из Приједора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то, кад сте дошли, колико је?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Дошо сам јуче и ето. То је све и прошли пут је негдје кад сам био, рачунато неких 100 еура са спавањем ме је изашло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са спавањем?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли узели неке рачуне?

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Нисам госпођо, ја то нисам ни научио, нит ми прошли пут ко тражио рачуне па и ја нисам тражио ни сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи на име доласка и повратка од Приједора до Београда и натраг на име смештаја и исхране 100 еура, па му суд досуђује 100 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије.

Добићете то у динарима. И сада можете да идете. Довиђења

СВЕДОК СЛОБОДАН ПЕУЛИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо сада завршили са сведоцима који су били предвиђени за данас. За сутра имамо предвиђене Лакић Сава, Лакић Гордана и Лакић Сања, ми нисмо евидентирали ко је болестан Гордана или Сања. Сања, у сваком случају Сања неће доћи и још имамо Косановић Бранка и Вереш Ивана који долази из Хрватске, тако да је то оно што ћемо сутра да радимо, могли би сутра да разговарамо о неким доказним предлозима за касније. Јел тако може? Онда ћемо сада да донесемо решење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи претрес заврши, наставиће се:

-10.03.2009.године у 09.30 у истој овој судници.

Записничар

Председник већа-судија